

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

Προλεταριοι όλων των χωρων ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

ΙΟΥΝΗΣ '92

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΡΒΙΑ
ΘΥΜΗΘΗΤΕ ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ

No 143

Εκδόσεις εργατική πρωτοπορία

ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΔΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Του Ο. ΛΕΟΝΤΑ ΤΡΟΤΕΚΙ

Το ακόλουθο κείμενο είναι απόσπασμα από τη μνημοσύρα του Λέον Τρότσκι: 'Το πρόγραμμα της ειρήνης', που αποτελούσε την αρχή μιας σειράς άρθρων γραμμένων από τον Λέον Τρότσκι, στα 1915-16, στη διεθνιστική εφημερίδα 'Νόσε Σλόβο', που εξέδιδε στο Παρίσι. Ο Τρότσκι αναθεώρησε αυτά τα άρθρα το Μάη 1917 και τα δημοσίευσε με μορφή μιας προγραμματικής μνημοσύρας στο μπολσεβικικό τύπο στη Ρωσία, τον Ιούνη 1917.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ

Είδαμε ότι η σοσιαλδημοκρατία στη λύση των συγκεκριμένων προβλημάτων του τομέα της ανασύνταξης και του νέου σχηματισμού ομάδων εθνικών κρατών, δεν μπορεί να προχωρήσει κανένα βήμα χωρίς την αρχή της εθνικής αυτοδιάθεσης, η οποία, σε τελευταία ανάλυση, εμφανίζεται σαν η αναγνώριση του δικαιώματος κάθε εθνικής ομάδας να αποφασίζει για την τύχη του κράτους της, συνεπώς για το δικαίωμα των λαών να ποχωρίζονται από ένα δοσμένο κράτος (όπως παραδείγματός χάριν από τη Ρωσία ή την Αυστρία). Το μόνο δημοκρατικό μέσο για να γνωρίσουμε τη 'θέληση' ενός έθνους είναι το δημοψήφισμα. Αυτή η υποχρεωτική δημοκρατική απάντηση θα παραμένει εν τούτοις, τέτοια, όπως περιγράφεται, καθαρά τυπική. Τούτο δεν μας κατατοπίζει για τις πραγματικές δυνατότητες, τους τρόπους και τα μέσα της εθνικής αυτοδιάθεσης στις νεώτερες συνθήκες της καπιταλιστικής οικονομίας και όμως, ακριβώς εδώ βρίσκεται η ίδια η σημασία του προβλήματος.

Για τα περισσότερα έθνη, αν όχι για τη πλειοψηφία των καταπιεζομένων εθνών, των ομάδων και τμημάτων εθνών, η έννοια της αυτοδιάθεσης είναι η εκμηδένιση των υπαρχόντων συνόρων και ο διαμελισμός των παρόντων κρατών. Ειδικότερα, αυτή η δημοκρατική αρχή οδηγεί στη χειραφέτηση των αποικιών. Εν τούτοις, ολόκληρη η πολιτική του ιμπεριαλισμού, που αδιαφορεί για την εθνική αρχή, έχει σαν σκοπό την επέκταση των ορίων του κράτους, την υποχρεωτική ενσωμάτωση αδυνάτων κρατών μέσα στα τελωνειακά σύνορα και την απόκτηση νέων αποικιών. Από την ίδια του τη φύση, ο ιμπεριαλισμός είναι επεκτατικός και επιθετικός, και είναι αυτή η ιδιότητα η οποία χαρακτηρίζει τον ιμπεριαλισμό και όχι οι μεταβαλλόμενοι ελιγμοί της διπλωματίας.

Από εδώ πηγάζει η συνεπής διένεξη μεταξύ της αρχής της εθνικής αυτοδιάθεσης που, σε πολλές περιπτώσεις, οδηγεί οικονομική και κρατική αποκέντρωση (διαμελισμός, αποχωρισμός) και των ισχυρών συγκεντρωτικών τάσεων του ιμπεριαλισμού, ο οποίος έχει στη σιάθωσή του την κρατική οργάνωση και τη στρατιωτική δύναμη. Είναι αλήθεια ότι ένα εθνικό χωριστικό κίνημα βρούκε συχνά υποστήριξη στις ιμ-

περιαλιστικές δολοπλοκίες ενός γειτονικού κράτους. Όμως αυτή η υποστήριξη δεν μπορεί να γίνει αποφασιστική παρά με την επιβολή της στρατιωτικής δύναμης. Και όταν τα πράγματα φθάσουν σε ένοπλη σύγκρουση μεταξύ δύο υπεριαλιστικών οργανώσεων, τα νέα σύνορα του κράτους δεν θα καθοριστούν βάσει της εθνικής αρχής, αλλά βάσει της αρχής των αμοιβαίων σχέσεων των στρατιωτικών δυνάμεων. Να εξαφανισθεί ένα νικηφόρο κράτος από του να απόσχη να προσαρτήσει νέα εδάφη που αιτέλαβε είναι τόσο δύσκολο όσο και το να υποχρεωθεί να παραχωρήσει την ελευθερία της αυτοδιάθεσης σε επαρχίες που είχε καταλάβει προηγουμένως. Τελικά, και αν ακόμα ως εκ θαύματος διαιρείτο με την δύναμη των όπλων σε σταθερά εθνικά κράτη και σε μικρά κράτη, το εθνικό ζήτημα, καθόλου δεν θα αποφασίζετο με αυτό, την άλλη μέρα ακρεθώς από το 'δίκαιο' εθνικό ξαναμοίρασμα, η καπιταλιστική εξάπλωση θα άρχιζε πάλι το έργο της. Συγκρούσεις θα εγεννιόντουσαν, προκαλώντας νέους πολέμους και κατακτήσεις, σε πλήρη άρνηση της εθνικής αρχής σε όλες τις περιπτώσεις όπου η διαφύλαξη της δεν μπορεί να διατηρηθεί από ένα επαρκή αριθμό ξιφολογών. Όλα αυτά θα έδωσαν την εντύπωση πεισματικών παικτών αναγκασμένων να μοιράσουν τον χρυσό 'δίκαιο' μεταξύ των στο ωραίο περιβάλλον του παιγνιδιού προς το σκοπό να ξαναρχίσουν το ίδιο παιγνίδι με μία διπλασιασμένη φρενίτιδα.

Από τη δύναμη των συγκεκριμένων τάσεων του υπεριαλισμού δεν βγαίνει καθόλου ότι είμαστε εξαναγκασμένοι να υποταχούμε παθητικά σε αυτές. Μία εθνική κοινότητα αποτελεί τη ζωντανή καρδιά του πολιτισμού, όπως η εθνική γλώσσα είναι το ζωντανό της όργανο, και τούτο θα διατηρήσει τη σημασία της μέσω ιστορικών περιόδων ακαθόριστα μακρινών.

Η σοσιαλδημοκρατία επιθυμεί να διασώσει και είναι υποχρεωμένη να διασώσει για την εθνική κοινότητα την ελευθερία ανάπτυξης της για το συμφέρον του υλικού και πνευματικού πολιτισμού. Με αυτήν την έννοια άσπασε σαν πολιτική της υποχρέωση την δημοκρατική αρχή της εθνικής αυτοδιάθεσης της επαναστατικής μπουρζουαζίας.

Το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης δεν μπορεί να αποκλεισθεί από το προλεταριακό πρόγραμμα της ειρήνης, αλλά δεν μπορεί να ε-σχυρισθεί ότι αποκτά απόλυτη σημασία. Αντίθετα, περιορίζεται για μας από τις συγκλίνουσες βαθειά προοδευτικές τάσεις της ιστορικής ανάπτυξης. Εάν αυτό το 'δικαίωμα' πρέπει από την επαναστατική δύναμη -να αντιταχθεί στην υπεριαλιστική μέθοδο συγκεντροποίησης, που υποδουλώνει αδύνατους και καθυστερημένους λαούς και συντρίβει την καρδιά του εθνικού πολιτισμού, το προλεταριάτο από την άλλη μεριά, δεν μπορεί να επιτρέψει στην 'εθνική αρχή' να γίνει εμπόδιο στην αναπόφευκτη και βαθειά προοδευτική τάση της νεώτερης οικονομικής ζωής, προς την κατεύθυνση μιας σχεδιασμένης οργάνωσης σε ολόκληρη την ήπειρό μας, και, συνεπώς, σε ολόκληρο τον πλανήτη μας. Ο υπεριαλισμός είναι η έκφραση του καπιταλισμού σαν ληστού, της τάσης της σύγχρονης οικονομίας, η οποία θέλει να αποσπασθεί πλήρως από την ηλιθιότητα της εθνικής στενότητας, όπως συνέβη στο παρελθόν με τα επαρχιακά και τοπικά σύνορα. Ενώ αγωνίζεται εναντίον των υπεριαλιστικών μορφών οικονομικής συγκεντροποίησης, ο σοσιαλισμός δεν παύνει καθόλου θέση εναντίον της εθνικής τάσης σαν τέτοιας, αλλά, αντιθέτως, κάνει από αυτή την τάση την ιδική του κατευθυντήρια αρχή.

Από την άποψη της ιστορικής ανάπτυξης, όπως και από την άποψη των καθηκόντων της σοσιαλδημοκρατίας, η τάση της νεώτερης οικονομίας είναι βασική και πρέπει να της εγγυηθούμε την πλήρη δυνατότητα να εκτελέσει την ιστορική της αποστολή της αληθινής απελευθέρωσης: να ανοικτοδομήσει την ενοποιημένη παγκόσμια οικονομία, ανεξάρτητη από τα εθνικά πλαίσια, τα κρατικά της τείχη και τα τελωνειακά τείχη, εξαρτώμενη μονάχα από τις ιδιομορφίες του εδάφους και των φυσικών πόρων, από το κλίμα και από τις ανάγκες της διαίρεσης της εργασίας. Η Πολωνία, η Αλσατία, η Δαλματία, το Βέλγιο, η Σερβία και άλλα αδύνατα ευρωπαϊκά έθνη που δεν έχουν ακόμα προσαρτηθεί, μπορούν να ενωθούν πάλι ή να αποκατασταθούν για πρώτη φορά στον εθνικό σχηματισμό, προς από τον οποίο τείνουν και, πάνω απ' όλα, θα μπορούσαν να παραμείνουν σε αυτούς τους σχηματισμούς και να αναπτύξουν ελεύθερα την πολιτιστική τους ύπαρξη, μόνο στο βαθμό που, από εθνικές ομάδες, θα παύσουν να είναι οικονομικές ομάδες, όπου δεν θα συνδέονται με κρατικά όρια και δεν θα είναι αποχωρισμένες ή δεν θα αντιτίθενται οικονομικά η μία στην άλλη. Με άλλους όρους, για να καταστούν στη πραγματικότητα ικανοί οι Πολωνοί, οι Ρουμάνοι, οι Σέρβοι και άλλοι να σχηματίσουν εθνικές ενότητες χωρίς προσκόμματα, είναι ανάγκη να καταργηθούν τα κρατικά σύνορα που τις χωρίζουν σήμερα σε πολλά τμήματα, να επεκταθεί το πλαίσιο του κράτους σε μια οικονομική οργάνωση, αλλά όχι σε μια εθνική οργάνωση, μέχρις ότου περιλάβει ολόκληρη την καπιταλιστική Ευρώπη, η οποία τώρα, είναι χωρισμένη από τους δασμούς και τα σύνορα και σπαράσσεται από τον πόλεμο. Η κρατική ενοποίηση της Ευρώπης είναι με την κυριολεξία η απαραίτητη προϋπόθεση της αυτοδιάθεσης των μεγάλων και των μικρών εθνών της Ευρώπης. Μια εθνική πολιτιστική ύπαρξη η οποία στερείται από εθνικούς οικονομικούς ανταγωνισμούς και η οποία βασίζεται σε μια πραγματική αυτοδιάθεση, δεν είναι δυνατή παρά κάτω από τη στέγη μιας Ευρώπης ενωμένης δημοκρατικά, ελεύθερης από κάθε κρατικό ή τελωνειακό φραγμό.

Αυτή η απ'ευθείας και άμεση εξάρτηση της εθνικής αυτοδιάθεσης των αδυνάτων λαών, από το συλλογικό ευρωπαϊκό καθεστώς, αποκλείει τη δυνατότητα να θέσει το προλεταριάτο θέματα, όπως η ανεξαρτησία της Πολωνίας ή η ενοποίηση όλων των Σέρβων εξω από τα πλαίσια της ευρωπαϊκής επανάστασης. Αλλά, από το άλλο μέρος, τούτο σημαίνει ότι το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης σαν τμήμα του προγράμματος της προλεταριακής ειρήνης, δεν έχει ένα 'ουτοπικό' χαρακτήρα, αλλά ένα επαναστατικό χαρακτήρα. Αυτή η τοποθέτηση του ζητήματος στρέφεται σε δύο κατευθύνσεις: εναντίον των Γερμανών Νάτσιβιτ και Λάντιμωργκ, οι οποίοι, από το ύψος του ιμπεριαλιστικού των 'ρεαλισμού', διαβάλλουν την αρχή της εθνικής ανεξαρτησίας σαν αντιδραστικό ρομαντισμό και εναντίον εκείνων που απλοποιούν τα πράγματα στο δικό μας επαναστατικό στρατόπεδο, διακηρύσσοντας ότι αυτή η αρχή δεν είναι πραγματοποιήσιμη παρά κάτω από τον σοσιαλισμό και οι οποίοι μ' αυτό τον τρόπο απαλλάσσουν από την ανάγκη να δώσουν μια απάντηση βάσει αρχών στα προβλήματα που ετέθησαν με εξαιρετική οξύτητα από τον πόλεμο.

Από τις σύγχρονες ιστορικές μας συνθήκες μέχρι το σοσιαλισμό παραμένει ακόμα μια παρατεταμένη εποχή κοινωνικής επανάστασης: Αδελφή η εποχή της ανοικτής προλεταριακής πάλης για την εξουσία, η κατάκτηση και η εφαρμογή αυτής της αρχής προς το σκοπό της ολοκλη-

οικτικής, δικτατορικής, δικτατορικής των κοινωνικών σχέσεων και του συστη-
ματικού μετασχηματισμού της καπιταλιστικής κοινωνίας σε σοσιαλι-
στική κοινωνία. Δεν είναι αυτή η 'εποχή της ειρήνευσης και της γα-
λήνης, αλλά αντίθετα, της πιο υψηλής έντασης της πάλης των τάξεων,
η εποχή λαϊκών εξεγέρσεων, πολέμων, προσπαθειών επέκτασης του προ-
λεταριακού καθεστώτος και σοσιαλιστικών μεταρρυθμίσεων. Αυτή η ε-
ποχή απαιτεί από το προλεταριάτο μια πρακτική απάντηση, δηλαδή μια
απάντηση ανταποκρινόμενη άμεσα στο πρόβλημα της διαρκούς ύπαρξης
των εθνικοτήτων και των αμοιβαίων των σχέσεων με το κράτος και την
οικονομία.

Προσπαθήσαμε να αποδείξουμε παραπάνω ότι η οικονομική και πολι-
τική ένωση της Ευρώπης είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για κάθε δυ-
νατότητα αυτοδιάθεσης. Όπως το σύνθημα 'εθνική ανεξαρτησία' των Σέρ-
βων, των Βουλγάρων, Ελλήνων και άλλων, παραμένει μια κούφια α-
φηρημένη φράση χωρίς το συμπληρωματικό σύνθημα σημασία, που θα έ-
χει, για την εκτέλεση αυτών των σχεδίων, η πολιτική του προλετα-
ριάτου των δύο τραστ κρατών στην πάλη του εναντίον των στρατιωτι-
κών και διπλωματικών προπυργίων, για την οικονομική ένωση της Ευ-
ρώπης.

Προσπαθήσαμε ν' αποδείξουμε παραπάνω ότι η οικονομική και πο-
λιτική ένωση της Ευρώπης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη δυνα-
τότητα αυτοδιάθεσης. Όπως το σύνθημα 'εθνική ανεξαρτησία' των Σέρ-
βων, των Βουλγάρων, των Ελλήνων και άλλων παραμένει μια κούφια
φράση χωρίς το συμπληρωματικό σύνθημα της 'Βαλκανικής δημοκρατικής
Ομοσπονδίας' -που παίζει ένα τέτοιο ρόλο στη πολιτική της σοσιαλ-
δημοκρατίας στα Βαλκάνια- έτσι σ' ευρωπαϊκή κλίμακα η αρχή του "δε-
καιώματος" των λαών για την αυτοδιάθεσή τους δεν μπορεί να γίνει
πλήρως αποτελεσματική παρά μόνο κάτω απ' τις συνθήκες μιας 'Ευρω-
παϊκής δημοκρατικής Ομοσπονδίας'. Αλλά εάν μέσα στη Βαλκανική Χερ-
σόνησο, το σύνθημα της δημοκρατικής Ομοσπονδίας έγινε ένα σύνθημα
βασικά προλεταριακό, κατά μεγαλύτερο λόγο εφαρμόζεται στην Ευρώπη
στην οποία οι καπιταλιστικοί ανταγωνισμοί είναι ασύγκριτα πιο βα-
θειοί.

Η κατάργηση των τελωνειακών φραγμών μεταξύ των διαφόρων χωρών
της Ευρώπης, φαίνεται στους αστούς πολιτικούς, σαν αξεπέραστη δυ-
σκολία· αλλά χωρίς αυτή την κατάργηση τα διαιτητικά δικαστήρια με-
ταξύ των κρατών και οι κώδικες των διεθνών νόμων δεν θα έχουν περ-
ρισσότερη διάρκεια από την ουδετερότητα του Βελγίου, παραδείγματος
χάριν. Η ροπή προς την πόληση της ευρωπαϊκής αγοράς, η οποία όπως
η προσπάθεια για την κατάκτηση καθυστερημένων μη ευρωπαϊκών χωρών,
προκαλείται από την ανάπτυξη του καπιταλισμού, προσκροδύει στην ισ-
χυρή αντίσταση των γαιοκτημόνων και των καπιταλιστών, στα χέρια τε-
των οποίων οι τελωνειακοί δεσμοί, μαζί με το στρατιωτικό μηχανισμό,
αποτελούν ένα απαραίτητο μέσο εκμετάλλευσης και πλουτισμού.

Η συγγενική βιομηχανική και χρηματιστική μπουρζουαζία είναι εχ-
θρική στην οικονομική της ενοποίηση με την Αυστρία η οποία έφθασε
σε υψηλότερη καπιταλιστική ανάπτυξη από αυτή. Η αστική τάξη της Αυσ-
τροουγγαρίας είναι εχθρική στην ιδέα μιας τελωνειακής ένωσης με
τη Γερμανία που είναι πολύ περισσότερο ισχυρή από αυτή.

Από την άλλη πλευρά οι Γερμανοί γαιοκτήμονες δεν θα συγκατατεθούν ποτέ εθελοντικά στην κατάργηση των δικαιωμάτων πάνω στα σιτηρά. Εκεί πλέον, τα οικονομικά συμφέροντα των κατεχουσών τάξεων των κεντρικών αυτοκρατορικών δεν μπορούν εύκολα να συμπεσουν με τα συμφέροντα των Γάλλων, Άγγλων και Ρώσων γαιοκτημόνων. Ο παρών πόλεμος το αποδεικνύει με αρκετή σαφήνεια. Τελικά, η έλλειψη αρμονίας και ο ασυμφιλίωτος χαρακτήρας των καπιταλιστικών συμφερόντων μεταξύ των ιδίων των συμμάχων, είναι ακόμα περισσότερο καταφανής παρά μεταξύ των κρατών της κεντρικής Ευρώπης. Με αυτές τις συνθήκες, μία οικονομική ένωση της Ευρώπης ατελής και δημιουργημένη από τα πάνω, συναπτομένη μέσω συνθηκών μεταξύ καπιταλιστικών κυβερνήσεων αποτελεί, απλούστατα, ουτοπία. Με αυτόν τον τρόπο τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να προχωρήσουν περισσότερο από τμηματικούς συμβιβασμούς και ημίμετρα. Συνεπώς η οικονομική ένωση της Ευρώπης η οποία παρουσιάζει τεράστια πλεονεκτήματα τόσο για τον παραγωγό όσο και για τον καταναλωτή και γενικά για όλη την πολιτιστική ανάπτυξη καθίσταται το επαναστατικό καθήκον του ευρωπαϊκού προλεταριάτου στην πάλη του εναντίον του ιμπεριαλιστικού προστατευτισμού και εναντίον του οργάνου του του милитарισμού.

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, χωρίς μοναρχία, χωρίς διαρκείς στρατούς και χωρίς μυστική διπλωματία αποτελούν, συνεπώς το πλέον σπουδαιότερο μέρος του προλεταριακού προγράμματος της ειρήνης.

Οι ιδεολόγοι και οι πολιτικοί του γερμανικού ιμπεριαλισμού άφηναν να κάνουν την εμφάνισή τους συχνά κυρίως στην αρχή του πολέμου, στο πρόγραμμά των, οι ευρωπαϊκές Ενωμένες Πολιτείες, ή τουλάχιστον οι κεντροευρωπαϊκές (χωρίς τη Γαλλία, την Αγγλία και τη Ρωσία). Το πρόγραμμα μιας ενοποίησης της Ευρώπης με τη βία αποτελεί ομοίως χαρακτηριστικό των τάσεων του γερμανικού ιμπεριαλισμού όπως το πρόγραμμα του αναγκαστικού διαμελισμού της Γερμανίας είναι χαρακτηριστικό των τάσεων του γαλλικού ιμπεριαλισμού.

Εάν τα γερμανικά στρατεύματα εκκέρδιζαν στο τέλος του πολέμου την αποφασιστική νίκη την οποία υπολογίζουν στη Γερμανία τότε ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θα κατέβαλλε χωρίς καμιά σφιγβολία μία γιγαντιαία προσπάθεια για να επιβάλλη την υποχρεωτική τελωνειακή ένωση στα ευρωπαϊκά κράτη που θα είχε ως συνέπεια ρήτρες προτιμήσεις, συμβιβασμούς κ.λ.π.... και θα υπερέβαινε κατ'αυτό τον τρόπο στο ελάχιστο την προσδευτική σημασία της ενοποίησης της ευρωπαϊκής αγοράς. Δεν είναι ανάγκη να προσθέσουμε ότι υπ'αυτούς τους όρους δεν θα επρόκειτο περί αυτονομίας για τα έθνη που ενοπληθήκαν του- αυτοτρόπως με τη βία, σε μία γελοιογραφία Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης. Ας παραδεχτούμε για μια στιγμή ότι ο γερμανικός милитаризмός επιτυγχάνει να πραγματοποιήσει αποτελεσματικά με τη βία μια μισοένωση της Ευρώπης, ακριβώς όπως ο πρωσοικός милитаризмός επέτυχε στο παρελθόν, να πραγματοποιήσει την ένωση της Γερμανίας. Ποιο θα έπρεπε να είναι τότε το κεντρικό σύνθημα του ευρωπαϊκού προλεταριάτου; Θα ήτο η διάλυση του αναγκαστικού ευρωπαϊκού συνασπισμού και η επάνοδος όλων των λαών υπό την αιγίδα των μεμονωμένων εθνικών κρατών; Η ακριβέστερα η αποκτάσταση των τελωνειακών δασμών, των 'εθνικών' νομισματικών συστημάτων της 'εθνικής' κοινωνικής νο-

μοθεσίας και ούτωκαθεξής; Ασφαλώς, τίποτε από όλα αυτά. Το πρόγραμμα του ευρωπαϊκού επαναστατικού κινήματος θα ήτο τότε η καταστροφή της υποχρεωτικής αντιδημοκρατικής μορφής του συνσπλισμού, διατηρώντας ταυτοχρόνως και επεκτείνοντας τις βάσεις του υπό μορφή πλήρους κα-
ταργήσεως των τελωνειακών δασμών, ενοποιήσεως της νομοθεσίας και, προ παντός, της εργατικής νομοθεσίας, κ.λ.π. Με άλλους όρους, το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης 'χωρίς μοναρχίες ούτε διαρκείς στρατούς' θα γίνετο με αυτές τις συνθήκες, το κυριώτερο σύνθημα ενοποίησης της ευρωπαϊκής επανάστασης.

Ας εξετάσουμε τώρα τη δεύτερη δυνατότητα μιας 'αβέβαιης' έκβασης της τωρινής σύρραξης. Ακριβώς στην αρχή του πολέμου ο Λιστ, ο πολύ γνωστός καθηγητής, ένθετος οπαδός των 'Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης', απέδειχνε ότι, ακόμα και στην περίπτωση που οι Γερμανοί δεν θα ενικούσαν τους αντιπάλους των, η ευρωπαϊκή ένωση πάλι θα επραγματοποιείτο, και, σύμφωνα με τον Λιστ, κατά ένα πολύ πληρέστερο τρόπο παρά στην περίπτωση μιας γερμανικής νίκης. Έχοντας ως δεδομένη την επαυξανόμενη ανάγκη επέκτασής των, τα ευρωπαϊκά κράτη, εχθρικά το ένα προς το άλλο ενώ είναι απολύτως ανέκλινα να αγωνισθούν τα μεν εναντίον των δε, θα συνέχιζαν να παρεμβάλλουν αμοιβαίως προσκόμματα, στην εκτέλεση της 'αποστολής' των στην Εγγύς Ανατολή, στην Αφρική και στην Ασία, αλλά θα εμποδίζοντο παντού από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και της Ιαπωνίας. Στην περίπτωση μιας 'ακαθόριστης' έκβασης του πολέμου, ο Λιστ έχει τη γνώμη ότι η απόλυτη ανάγκη μιας στρατιωτικής και οικονομικής συνεννόησης των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων θα υπερίσχυε εναντίον των ασθενών και καθυστερημένων λαών και, προ παντός χωρίς καμιά αμφιβολία, εναντίον των εργαζομένων μαζών αυτών των ελίων. Απεδείξαμε παραπάνω τα τεράστια κωλύματα τα οποία παρεμποδίζουν την πραγματοποίηση αυτού του προγράμματος.

Αλλά εάν, έστω και τμηματικώς, μισοπερνούνταν αυτά τα εμπόδια, η εγκαθίδρυση ενός υπεριαλιστικού τραστ των ευρωπαϊκών κρατών, δηλ. μιας ληστρικής ανωνύμου εταιρείας, θα επακολουθούσε αμέσως. Το προλεταριάτο θα έπρεπε σε παρόμοια περίπτωση να αγωνισθεί όχι για την επάνοδο σε ένα τυτόνομο' εθνικό κράτος, αλλά για να μετατρέψει το υπεριαλιστικό τραστ σε μία ευρωπαϊκή δημοκρατική ομοσπονδία.

Εν τούτοις, όσο περισσότερο προχωρεί η σύρραξη και αποκαλύπτει την απόλυτη αδυναμία του υπεριαλισμού να λύσει τα προβλήματα τα οποία θέτει ο πόλεμος στην ημερησία διάταξη, τόσο ολιγότερο γίνεται λόγος για αυτά τα μεγάλα σχέδια ενοποίησης της Ευρώπης από τα πάνω. Το ζήτημα των υπεριαλιστικών 'Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης' παρεχώρησε τη θέση, από το ένα μέρος, στα σχέδια μιας οικονομικής ένωσης της Αυστρίας και της Γερμανίας και από το άλλο μέρος στην προοπτική μιας τετραμερούς συμμαχίας με τους δασμούς της και τους πολεμικούς τις φόρους οι οποίοι συμπληρώνονται από το μιλιταρισμό των μεν που στρέφεται εναντίον των άλλων.

Μετά από όσα ελέγχθησαν, θα ήτο περιττό να επιμενουμε για την πολύ μεγάλη σημασία που θα έχει, για την εκτέλεση αυτών των σχεδίων, η πολιτική του προλεταριάτου των δύο τραστ κρατών στην πάλη του εναντίον των δασμών που έχουν επιβληθεί και εναντίον των στρατιωτικών και διπλωματικών προποργίων, για την οικονομική ένωση της Ευρώπης.

Και τώρα μετά την έναρξη που τόσο υπόσχεται, της ρωσικής επανάστασης έχουμε πάρα πολλούς λόγους να πιστεύουμε ότι κατά τη διάρκεια του παρόντος πολέμου ένα ισχυρό επαναστατικό κίνημα θα εξαπλώνεται σε όλη την Ευρώπη. Είναι φανερό ότι ένα τέτοιο κίνημα δεν θα μπορούσε να επιτύχει, να αναπτυχθεί και να κερδίσει τη νίκη παρά ως ένα γενικό ευρωπαϊκό κίνημα. Απομονωμένο στα πλαίσια των εθνικών κρατών θα ήταν καταδικασμένο στην καταστροφή. Οι σοσιαλπατριώτες μας μας δείχνουν τον κίνδυνο ο οποίος απειλεί τη ρωσική επανάσταση από την πλευρά του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Αυτός ο κίνδυνος είναι αναμφισβήτητος, αλλά, δεν είναι ο μόνος. Οι Άγγλοι, Γάλλοι, Ιταλοί μιλιταριστές δεν είναι λιγότερο επιφοβοί εχθρό της ρωσικής επανάστασης από την πολεμική μηχανή των Χέντινγκερ. Η σωτηρία της ρωσικής επανάστασης βρίσκεται στην επέκτασή της σε ολόκληρη την Ευρώπη. Εάν το επαναστατικό κίνημα ανεπτυχθεί στη Γερμανία, το γερμανικό προλεταριάτο θα εξητούσε και θα έβρισκε μια επαναστατική ανταπόκριση στις 'εχθρικές' χώρες της Δύσης, και εάν σε μια ευρωπαϊκή χώρα το προλεταριάτο αποφύγει την εξουσία από τα χέρια της αστικής τάξης, θα ήτο υποχρεωμένο, μόνο και μόνο για να τη διατηρήσει, να τη θέσει αμέσως στην υπηρεσία του επαναστατικού κινήματος των άλλων χωρών. Με άλλους λόγους, η εγκαθίδρυση ενός σταθερού καθεστώτος δικτατορίας του προλεταριάτου δεν μπορεί να νοηθεί διαφορετικά παρά σε ευρωπαϊκή κλίμακα, υπό τη μορφή μιας ευρωπαϊκής δημοκρατικής ομοσπονδίας. Η ενσπολή των κρατών της Ευρώπης, η οποία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ούτε από τη δύναμη των όπλων ούτε από τις διπλωματικές και βιομηχανικές συνθήκες, θα αποτελέσει το κύριο και μη επιδεχόμενο καμμία αναβολή καθήκον του νικηφόρου επαναστατικού προλεταριάτου.

Οι Ενωμένες πολιτείες της Ευρώπης είναι το σύνθημα της επαναστατικής περιόδου στην οποία έχουμε εισέλθει. Οποιοδήποτε και αν είναι η τροπή την οποία μπορούν να πάρουν στη συνέχεια των οι στρατιωτικές επιχειρήσεις, οποιοδήποτε και αν είναι το όφελος το οποίο η διπλωματία μπορεί να βγάλει από τον σημερινό πόλεμο, και οποιοδήποτε αν είναι ο ρυθμός της πρόόδου του επαναστατικού κινήματος στο προσεχές μέλλον, το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης θα διατηρήσει, σε όλες τις περιπτώσεις, μία τεράστια σημασία ως πολιτική διατύπωση της πάλης του ευρωπαϊκού προλεταριάτου για την εξουσία. Σε αυτό το πρόγραμμα εκφράζεται το γεγονός ότι το εθνικό κράτος έχει ξεπεραστεί, ως πλαίσιο για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, με βάση για την πάλη των τάξεων, και συνεπώς ως κρατική μορφή της προλεταριακής δικτατορίας. Στη συντηρητική άμυνα της απαρχαιωμένης εθνικής αστικής πατρίδας, αντιτάσσουμε ένα προοδευτικό καθήκον, δηλαδή τη δημιουργία μιας νέας 'πατρίδας', περισσότερο ανωτέρας, της επανάστασης, της ευρωπαϊκής δημοκρατίας, η οποία, ως αφετηρία, θα ημπορέσει μόνη να καταστήσει ικανό το προλεταριάτο να διαδώσει την επανάσταση στον κόσμο. Εννοείται, οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης δεν θα είναι παρά ένας από τους δύο άξονες της 'παγκόσμιας αναδιοργάνωσης' της βιομηχανίας. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα αποτελέσουν τον άλλο.

Να βλέπουμε τις προοπτικές της κοινωνικής επανάστασης μέσα στα εθνικά όρια σημαίνει να υποκόπτουμε στο ίδιο στενό εθνικιστικό πνεύμα, που αποτελεί το περιεχόμενο του σοσιαλπατριωτισμού. Ο Βα-

γιάν μέχρι το τέλος της ζωής του θεωρούσε τη Γαλλία σαν τη χώρα προτίμησης της κοινωνικής επανάστασης, και ακριβώς με αυτή την έννοια επέμενε για την υπεράσπισή της μέχρι τέλους. Ο Λοντς και άλλοι, οι μὲν υποκριτικά, οι άλλοι ειλικρινά, ελπίσταν ότι η ήττα της Γερμανίας θα εσήμαινε προ παντός την καταστροφή των ιδίων των βάσεων της κοινωνικής επανάστασης. τελευταία ακόμη, οι δικοί μας Τσερετέλλι και οι Τσέρνωφ μας οι οποίοι, στις δικές μας εθνικές συνθήκες, επανέλαβαν την ίδια θλιβερή πεύρα του γαλλικού μινιστεριαλισμού, ορίζονται ότι η πολιτική τους εξυπηρετεί τους σκοπούς της επανάστασης, και συνεπώς, δεν έχει τίποτε το κοινό με την πολιτική του Γκεντ και του Σεμπά. Κατά ένα γενικό τρόπο, δεν πρέπει κανένας να ξεχνά ότι στο σοσιαλπατριωτισμό υπάρχει, δίπλα στο πιο χυδαίο ρεφορμισμό, ένας δρών ρεφορμισμός, ένας επαναστατικός μεσοϊανισμός ο οποίος συνίσταται εις το να θεωρεί το έθνος του σαν το κράτος το οποίο εφείλετο για να οδηγήσει την ανθρωπότητα στο 'σοσιαλισμό' ή στη 'δημοκρατία', έστω και από τη βιομηχανική ή δημοκρατική του μορφή και προς τις επαναστατικές κατακτήσεις. Το να υπερασπίζουμε την διεθνή βάση της επανάστασης με τέτοιες μέθοδους επιβαλθείς για τις διεθνείς σχέσεις του προλεταριάτου καταστρέφει στην πραγματικότητα να υπονομεύουμε την επανάσταση, που δεν μπορεί να αρχίσει διωφορετικά παρά σε εθνική βάση, αλλά η οποία δεν θα μπορούσε να αποπερατωθεί σε αυτή τη βάση, λαμβανόμενης υπόψη της σύγχρονης οικονομικής πολιτικής και στρατιωτικής αλληλεξάρτησης των κρατών της Ευρώπης, η οποία δεν αποδεχτήκη ποτέ σε μεγαλύτερη έκταση παρά κατά τη διάρκεια του παρόντος πολέμου. Το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης σφραγίζει αυτή την αλληλεξάρτηση η οποία θα καθορίση απ'ευθείας και άμεσως τη συνδυασμένη δράση του ευρωπαϊκού προλεταριάτου κατά την επανάσταση.

Ο σοσιαλπατριωτισμός, είναι από άποψη αρχών, αν όχι πάντοτε στην πράξη, η εφαρμογή του σοσιαλρεφορμισμού στην πιο καθαρή του μορφή, και η προσαρμογή του στην ιμπεριαλιστική εποχή, αποσκοπεί στην παρούσα παγκόσμια θύελλα, να αναλάβη την ηγεσία της πολιτικής του προλεταριάτου ακολουθώντας το δρόμο του 'μικροτέρου κακού', δηλαδή αντιμετωπίζοντας σε ένα από τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα. Απορρίπτουμε αυτή τη μέθοδο. Υποστηρίζουμε ότι ο πόλεμος που προετοιμάστηκε από την προηγούμενη εξέλιξη έθεσε κατ' ένα απολύτως σαφή τρόπο τα θεμελιώδη προβλήματα της σύγχρονης καπιταλιστικής, ανάπτυξης στο σύνολό της. Ακόμα περισσότερο, η γραμμή που οφείλει να ακολουθήσει το διεθνές προλεταριάτο και τα εθνικά του τμήματα δεν πρέπει να καθορίζεται από δευτερεύοντα πολιτικά γνωρίσματα, ούτε από προβληματικά πλεονεκτήματα στρατιωτικής υπεροχής μιας από τις παρατάξεις εναντίον της άλλης (όταν άλλωστε αυτά τα προβληματικά πλεονεκτήματα πρέπει να πληρωθούν προκαταβολικά με την απόλυτη παρτίση από κάθε ανεξάρτητη πολιτική του προλεταριάτου), αλλά από το βασικό ανταγωνισμό που υπάρχει μεταξύ του 'δυνατού προλεταριάτου' και του καπιταλιστικού καθεστώτος στο σύνολό του. Η αληθινή δημοκρατική ένωση της Ευρώπης, μία ένωση πραγματικά ικανή να εξασφαλίσει την ελεύθερη εθνική ανάπτυξη, δεν είναι δυνατή παρά μόνο με το δρόμο της επαναστατικής πάλης εναντίον του ιμπεριαλισμού, του δυναστικού συγκεντρωτισμού, μέσω εξεγέρσεων σε κάθε χώρα και της συνεχούς κοινής κατεθόδου όλων αυτών των εξεγέρσεων σε μία ευρωπαϊκή επανάσταση. Η νικηφόρα ευρωπαϊκή επανάσταση, ημπορεί, ανεξάρτητα από την πορεία της στις διάφορες χώρες, εν αποουσία άλλων

επανάστατικών τάξεων, να μεταβιβάση την εξουσία αποκλειστικά στο προλεταριάτο. Έτσι οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης αποτελούν τη μόνη κατανοητή μορφή της δικτατορίας του ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

ΟΧΙ ΕΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ, ΤΗΝ ΕΟΚ ΚΑΙ ΕΤΗΝ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑ ΤΟΥ ΤΙΤΟ, ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΒΙΕΤΝΑΜ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΣΤΙΓΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΥ,

ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΕΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ, ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ενώ η μελένη των εφημερίδων όλου του κόσμου και ιδιαίτερα των Ευρωπαϊκών καπιταλιστών δεν στέγνωνε ακόμα απ' τα εγκλημαστικά άρθρα για το 'μεγάλο επίτευγμα του Μάαστριχτ' και να που ξέσπασε ο κεραυνός του δημοψηφίσματος που έγινε στην Δανία, που κατέψηφισε την επιλογή του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού για την 'διεύρυνση και εμβάθυνση της Ευρωπαϊκής ενότητας'.

Η Ιμπεριαλιστική Ευρώπη με την συνθήκη του Μάαστριχτ μπήκε τώρα σε μία νέα φάση, σ' ένα νέο σύστημα μερίζοντας ενότητας, που νά'χει ενιαία εξωτερική πολιτική, κοινή ευρωπαϊκή στρατό, κοινή πολιτική 'όμινας' (διάβαζε πολυεθνικής εξόρυξης), ενιαίο τραπεζιτικό και νομισματικό σύστημα, ενιαία πυρηνική πολιτική κ.τ.ρ.

Ένα σύστημα, όπως εκφράστηκαν, για την 'εδραίωση της πολιτικής οικονομικής και κοινωνικής σταθερότητας'! Μ' άλλα λόγια, ένα σύστημα περισσότερο αντεργατικό, εκμεταλλευτικό, αντεπαναστατικό, έτσι που να συντρέψη ότι κατακτήσεις πέτυχε μέχρι σήμερα το προλεταριακό κίνημα, κι' ό,τι απέμεινε απ' τον λεγόμενο υπαρκτό σοσιαλισμό.

Η Κοινότητα θα βάδιζε παράλληλα με τα συστήματα του ΝΑΤΟ, της Βορειοατλαντικής συμμαχίας, του Συμβουλίου της Ευρώπης, της 'Αυτικο-ευρωπαϊκής Ένωσης (Α.Ε.Ε.).

Σκεφτείτε τι θα είναι αυτό το 'σύστημα της ευρωπαϊκής τάξης' όπως το ονόμασε ο Γιένερντ, δίπλα στην 'Νέα Τάξη Παγκόσμιων' του Μπους, όταν και χωρίς το Μάαστριχτ, οι ίδιοι ιμπεριαλιστές, συνώμασαν και συναπεφάνισαν, δίχως να ρωτήσουν τους λαούς, ακόμα και τα κοινοβούλιά τους, και με την συμπαράταξη του αγύρτη πατσιφιστή Γιορμπάτσφ, κι' αφού προβοκάρισαν με τον Σεβαρνάτζε να σπρωχτεί ο Σ. Χουσεΐν στην επεχτατική του εκστρατεία στο κουβέιτ, μακελάρισαν και κατάρρεψαν την Μέση Ανατολή.

Κι' αυτά δίχως να λογαριάζουμε τις ευθύνες τους για τους 2 παγκόσμιους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, εκατομμύρια των νεκρών και λαθραίων, τα παγκόσμια νεκροταφεία, και ακόμα την Χιροσίμα και το Ναγκασάκι!!!

Αλλά και το μεγαλύτερο έγκλημα των αιώνων, την επιβολή στην ΕΣΣΔ, της Νέας Τάξης Πραγμάτων, και της ανολοκλήρωτης απεπανάστασης.

Αυτό το πολιτικό σόστημα της Ευρωπαϊκής Τάξης Πραγμάτων που δόμησε το Μάαστριχτ, ήταν και για τον ανταγωνισμό Ευρώπης και Αμερικής, όπως τον πρόβλεψε ο Τρότσκι με το μεγαλοφυές έργο του: 'Ευρώπη και Αμερική' (1915-1916). Ήταν ένα είδος μισσαντίθειας με την Αμερικάνικη έκφραση για την 'Νέα Τάξη Πραγμάτων'.

Κι' αυτή η αντίθεση, πήρε τώρα, με την κατάρρευση του 'υπαρκτού σοσιαλισμού' και το μοίρασμα της 'πίπτας' μίαν απόλυτη, αλλά σκεπασμένη οξύτητα. Με ιδιαιτέρη έκφραση ανάμεσα στην ανερχόμενη Γερμανία και παρακμάζουσα Αμερική. Μόλο, που το τελικό σχέδιο του Μάαστριχτ ήταν αποτέλεσμα και κάποιου συμβιβασμού γιατί αγρίεψαν οι Αμερικάνοι υπεριαλιστές για τις καθαρά κεντρόφυγες και αυτονομιστικές τάσεις των Ευρωπαίων απέναντι στο ΝΑΤΟ και τον ηγεμονισμό τους.

Αυτό το βήμα του Μάαστριχτ προς τις αξιώσεις του Ευρωπαϊκού ηγεμονισμού, δεν είναι τυχαίο -προσέχτε- με τα νέα σχέδια επέμβασης της Νέας Τάξης Πραγμάτων στην Βαλκανική, και πρωταρχικά ενάντια στην Γιουγκοσλαβία, όπου το καθεστώς της εθνικοποίησης της οικονομίας με 'αυτοδιαχείριση' του Τίτο, παραμοιάζεται κυνικά με μ' αυτό του βρωμερού δήμιου και διχτάτορα Σ. Χουσεβίτς! Για να της επιτεθούν και να την καταπαρδάσουν αφού μέχρι τώρα την διαμέλισαν, με τα όργανά τους τα αντιδραστικά κινήματα της Κροατίας-Σλοβενίας και Βοσνίας και Ερζεγοβίνης, και σε λίγο, της Σκόπιας της Μακεδονίας.

*
* *

Η ενότητα της Ευρώπης -ας μην ξεχάσουμε σκαρβώθηκε απ' την Αμερική, και τροφοδοτήθηκε με το σχέδιο Μάρσαλ, για να ανασυγκροτηθεί απ' τις καταστροφές που υπέστη στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, και για να καταστή προγεφύρωμα και προμαχώνες κατά της ΕΣΣΔ. Αλλά, στην μετεξέλιξή της, αναπτύχθηκε και σαν όργανο των Ευρωπαίων υπεριαλιστών, για την εξυπηρέτηση των ενδοκαπιταλιστικών τους ανταγωνισμών με τον Αμερικάνικο και τον Γαπωνέζικο υπεριαλισμό.

Η ολοκλήρωση της Ευρώπης με τις επιλογές του Μάαστριχτ, έγινε πιο απεπανάστατική και εχθρική κατά των καταπιεζομένων μαζών, νότιων και εμικηρδών, που ανέγραφε τον Χίτλερισμό, και έγινε πιο θηριώδης στον πόλεμο για την επιβολή της λιτότητας.

Κι' αυτό ήταν το μήνυμα της αντίθεσης στο Μάαστριχτ που μας έδωσαν οι εκλογές της Δανίας.

Εμείς, στην Ελλάδα, γνωρίσαμε πολύ καλά τις ντερεχτίδες που μας έστειλαν απ' την ΕΟΚ και που ο Μητσοτάκης μας επέβαλε. Κι' αυτό για να 'εξευρωπαϊσούμε' και να 'εξεωραίσουμε', γιατί αλλιώς θα μας υποβάθμιζαν σε παρακεντιδες του φέουδου της ΕΟΚ. Έτσι που στο φυ-

νόλε καλούμαστε να ρημόσουμε απ' την πείνα και να ξεκουραστούμε για να τους πληρώσουμε τα χιλιοπληρωμένα χρέη με τα άφταστα τοκοχρεωλύσια, που στραγγίζουν τον μικρό προϋπολογισμό του Δημοσίου κι' από πάνω να μας προετοιμάζουν για το σφαγείο τους!

*
* *

Η ψηφοφορία στην Δανία κατάφερε ένα σοβαρό πλήγμα στην Συνθήκη του Μάαστριχτ. Η τελική συνθήκη δεν μπορεί τώρα να υπογραφη από μόνο τους 11. Ενώ ταυτόχρονα προβάλλει η προοπτική γεννικεύσης της άρνησης των λαών στην Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Οι Δανοί προλετάριοι, οι οποίοι αντιμετώπιζαν την απειλή της εξοντωτικής λιτότητας και οι νεολαίκοι που βρίσκονται μπροστά στο ενδεχόμενο της στρατεύσεως για το σφαγείο που τους προετοιμάζει το ΝΑΤΟ και η ΔΕΕ, έριξαν μαύρο δαγκωτό στο Μάαστριχτ. Είναι σαν νά'δωσαν ένα σύνθημα γενικής εξέγερσης στους λαούς της Ευρώπης κατά των ληστρικών μονοπώλων και των σφαγείων των λαών.

Έτσι η υπόθεση της τελικής έγκρισης της συνθήκης για την πολιτική ενότητα, του κοινοστρατού, το ιδιαίτερο νόμισμα κ.τ.ρ. για τα οποία προβλέπει το Μάαστριχτ, περιήλθε σε κρίση.

Ταυτόχρονα, με την χειροτέρευση της συγκυρίας, οξύνθηκε και ο εμπορικός πόλεμος και οι πολυδιάστατοι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί με αντικειμενικό σύνθημα: ο σώζων εαυτά σωθήτω!!

Αλλά το σημαντικότερο είναι που οξύνθηκαν ειρηνικά και οι κοινωνικοί-ταξικοί ανταγωνισμοί, όπως το επισημαίνουν οι απεργίες εκατομμυρίων εργαζομένων στην Γερμανία, Γαλλία και σ' όλες χώρες της Ευρώπης και της Υψηλής, οι οποίοι προεικονίζουν την συνθέμελη ανατροπή του καπιταλισμού. Και ο Κομμουνισμός που 'πέθανε' εκδικείται.

Στο μεταξύ η ιδιότητα του αντιδραστικού εθνικισμού που εξαπέλυσαν οι δυνάμεις της Νέας Τάξης Πραγμάτων και της παγκόσμιας αντίδρασης που διωμέλιαν την ΕΕΣΔ και την Γιουγκοσλαβία, και αντίθετα οι προσδευτικές τάσεις για την αυτοδιάθεση των καταπιεζομένων εθνότητων που λειτουργούν σ' όλες σχεδόν τις χώρες τις καπιταλιστικές της Υψηλής, δείχνουν ότι η θρυλούμενη ενότητα της Ευρώπης, μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, είναι ανέφικτος και ουτοπική.

Και μόνο το καθεστώς της γεννικευμένης εθνικοποίησης και σχεδιοποίησης της οικονομίας ανταποκρίνεται προς την παγκοσμιότητα των παραγωγικών δυνάμεων, της παγκόσμιας αγοράς, και του γενικού καταμερισμού των έργων, οδηγεί στην ενότητα των εθνών και την πρόοδο προς τον σοσιαλισμό.

*
* *

Η ΕΟΚ με την συνθήκη του Μάαστριχτ και τα πλάνα της δημιουργίας ευρωπαϊκής νομισματικής μονάδας, ιδιαίτερου στρατού ανεξαρτήτου ουσιαστικά απ' το ΝΑΤΟ, κοινή πυρηνική πολιτική και επέκταση της επιρροής της στην Ουκρανία της 'Κοινοπολιτείας' κ.τ.ρ. κι' ακόμα με την ανάδειξη της Γερμανίας σε μεγάλη υπερδύναμη, ανταγωνιστική με τις ΗΠΑ, προκάλεσε μια απίστευτη εχθρότητα με τις Ενωμένες Πολιτείες του Μπους, και μπορούμε να πούμε ότι ο άξονας Γερμανίας-Μόσχας παίζει ένα ρόλο στις αντιθέσεις που συγκεντρώνονται στο Γιουγκοσλαβικό και στο ευρύτερο Βαλκανικό και Παγκόσμιο χώρο, ενώ διαγράφεται μια προοπτική, σε ανώτερο χρόνο, για νέο σε παγκόσμια κλίμακα πόλεμο τον οποίο μόνο η προλεταριακή επανάσταση μπορεί ν' αποτρέψει.

Για το παρόν η 'Νέα Ιδέη Πραγμάτων' (της Αμερικάνικης έκδοσης) και η Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη έχουν κιόλας αναγγείλει ότι προετοιμάζουν μια ανοιχτή επέμβαση κατά της Σερβίας του Τίτο, απ' όπου μπορεί η πολεμική πυρκαγιά να επεκταθή σ' ολόκληρα τα Βαλκάνια.

Λένε ότι η μικρή πλέον Σερβία του Μιλόσεβιτς είναι ότι και το Ιράκ του Σ. Χουσεΐν. Αυτό είναι υποκρισία και ψέμα. Η Σερβία του Τίτο, απ' την φύση του καθεστώτος της εθνικοποιημένης οικονομίας η οποία είχε την ιδιαιτερότητα της αυτοδιαχείρισης δεν έχει καμιά σχέση με το καθεστώς του Σ. Χουσεΐν.

Δεν είναι παρά ότι ήταν το Βιετνάμ εναντίον του οποίου οι Αμερικάνοι πολέμησαν μέχρι και με βόμβες νατόμ για να το συντρίψουν, και τελικά το ηρωικό Βιετνάμ τους έτρεψε σε φυγή άναδρη.

Εμείς, σύμφωνα με τον μαρξισμό, κρίνουμε τους πολέμους, απ' το 'ποιοι τους διεξάγουν, και για ποιους σκοπούς' και με βάση αυτά τα κριτήρια είμαστε αδιάλλαχτα αντίπαλοι και πολέμιοι του ιμπεριαλιστικού πολέμου της ΕΟΚ και του ΝΑΤΟ, και υπέρ της υπεράσπισης της Γιουγκοσλαβίας.

Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πάρουμε απάνω μας και τις ευθύνες της σταλινογορμπατοφικής γραφειοκρατίας. Και δεν παύουμε σε μια κατάλληλη ευκαιρία να εφαρμόσουμε το σύνθημα της πολιτικής επανάστασης εναντίον της γραφειοκρατίας του Μιλόσεβιτς κ.ά. και για την ανατροπή της.

Αντίθετα, δεν έχουμε καμιά σχέση, και καταπολεμούμε όλες τις χώρες που σύρονται βωπίω απ' το όρμα των ιμπεριαλιστών, όπως η Κροατία, η Σλοβενία, η Βοσνία και Ερζεγοβίνη, τα Σκόπια, που ενώ παλεύουν για την αυτοδιάθεση δήθεν, απαιτούν απ' τους Σέρβους υποταγή σ' αυτές, όπως είναι και οι άλλες χώρες όπου υπάρχουν συμπαγείς πληθυσμοί Σέρβων.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, δουλικά πιστή στην υπηρεσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, έσπευσε να δηλώσει: 'αταλάντευτο προσανατολισμό στους στόχους του Νάστροιχτ'. Είπε αναφέροντας ότι 'διερμηνεύει έτσι την βούληση του Ελληνικού λαού'. Αγνόησε όμως το αίτημα να κάνει κι'ένα δημοψήφισμα, για να εκφραστεί η θέληση του λαού! Κι'ούτε ρώτησε κανέναν, ούτε την Βουλή του, για την αναγνώριση της ανεξαρτησίας των αντιδραστικών κυβερνήσεων της Κροατίας, Σλοβενίας, Βοσνίας και Ερζεγοβίνης, και για την έγκριση της επιβολής κυρώσεων κατά της Σερβίας του Τίτο!

Πέρα σ'αυτές τις συνθήκες η χώρα μας διατρέχει τον κίνδυνο να εμπλακεί στον πόλεμο που απειλεί να επεκταθεί σ'ολόκληρη την Βαλκανική νίκη

Την τέτοια ευπλοκή την πρόωθησε εξ αρχής ο Λευκός (Βρώμιος) Όγκος με την γνωστή πρόταση για μια πρωτοβουλία 'Ομοσπονδιακής Ενότητας' της Ελλάδας και της Τουρκίας, (την οποία, για πρώτη φορά, είχαν προτείνει οι Απριλιανοί δικτάτορες τότε -όπως εμείς γράψαμε και υπενθυμίζουμε), που τώρα θα στρέφεται κατά της Γιουγκοσλαβίας και των υπολοίπων του Υπαρκτού Σοσιαλισμού. Και βέβαια για την επιβολή της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Αυτή η επιλογή ναυάγησε εξ αιτίας της εχθρότητάς Ελλάδας-Τουρκίας για το Κυπριακό.

Ακολούθησε η Νέα επιλογή των ΗΠΑ της εμφάνισης της ύπαρξης στην Ελλάδα Μακεδονικής και τουρκικής εθνότητας. Δηλαδή εξαπάτησης μιας τορπίλας, με στόχο πάντοτε, την πυρκαγιά στην Βαλκανική, κι'άμεσα, την σόγκρωση Ελλάδας και Σκοπίων-Γιουγκοσλαβίας. Αλλά κι'αυτή η επιλογή εξ αιτίας του προβλήματος του ονύματος της Μακεδονίας. Ταυτόχρονα προωθήθηκε το άλλο σχέδιο των ΗΠΑ, για συμμαχία Τουρκίας - Βουλγαρίας (όπου η κυβέρνηση Δημοκρατικών και Μουσουλμάνων) εναντίον της Σερβίας.

Η Τουρκία παράλληλα έστρεψε τα βέλη της προς την Βοσνία-Ερζεγοβίνη, όπου υπήρχαν συμπαγείς πληθυσμοί μουσουλμανικοί. Κι'αυτό το σχέδιο Μπους-Ντεμιρέλ στόχευε όχι μόνο εναντίον της Σερβίας, αλλά και κατά των Γερμανών, με τους οποίους οι ΗΠΑ ήταν τώρα κυριολεκτικά 'στα μαχαίρια', και για το μούρασμα της πύτης της Γιουγκοσλαβίας.

Στην Ελλάδα του Μητσοτάκη-Καρμανλή-Δεξιάς δόθηκε εγγύηση απ' τις ΗΠΑ για την εξασφάλιση των συνόρων της.

Έτσι, ο πόλεμος, για την Ελλάδα φαίνεται ν'αποθωπείται -για το παρόν- με τα σημερινά δεδομένα. Όμως ο κίνδυνος πολέμου, όχι μόνο απ'την Ανατολή, αλλά κι'απ'το Βορρά, (Σκόπια-Εθίρα), με την εξέπλωση της πυρκαγιάς στα Βαλκάνια -πέρα για πέρα- που ήταν, και είναι, το μήλον της έριδος των ιμπεριαλιστών -Ευρώπης και Αμερικής τώρα, παραμένει απειλητικός!

Οι τορπίλες των Αμερικάνων στρέφονται τώρα -άμεσα- προς το εσωτερικό της Ελλάδας μέτωπο. Το μέτωπο ενάντια στον άξονα-Πασόκ-Γαλλίας-Ευρώπης με πρόωθηση πολυδιάστατων μεθόδων και επιλογών. Βασικά και κύρια όμως ενάντια στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Μπροστά στην επικίνδυνη κατάσταση που δημιουργήσαν οι ιμπεριαλιστές της Ευρώπης και της Αμερικής το καθήκον της εργατικής τάξης, και των καταπιεζομένων μαζών της χώρας μας, είναι να ξεσηκωθεί και να παλαίψη:

- * Ενάντια στο Μάστροιχτ και τα εγκληματικά του σχέδια.
- * Για Δημοψήφισμα με την κινητοποίηση των μαζών, με απεργίες διαρκείας, με διαδηλώσεις, με καταλήψεις, σε συνδυασμό με όλα τα βασικά αιτήματα των εργαζομένων τάξεων.
- * Κατά του Ευρωπαϊκού και Παγκόσμιου μιλιταρισμού της Ευρώπης κι' όλου του Καπιταλισμού και Ιμπεριαλισμού.
- * Για την υπεράσπιση της Σερβίας του Τίτο, που είναι το σύγχρονο Βιετνάμ των Βαλκανίων και για την συντριβή του εμπάρκο και της στρατιωτικής επέμβασης των ιμπεριαλισμών.
- * Για τον πόλεμο ενάντια στον πόλεμο, κατά της εγκαθίδρυσης στα Βαλκάνια και στην χώρα μας της 'Νέας Τάξης Πραγμάτων' με τα μέσα της πάλης των τάξεων και της επαναστατικής μετατροπής του πολέμου σε σοσιαλιστική κοινωνία.
Κι' όχι με τις απατεωνικές αναφορές στα σύμφωνα φίλλας, στα σύμφωνα α λα Ελσίνκι με τον ΟΗΕ, τα Συμβούλια Ασφαλείας, τον απατεωνικό αφοπλισμό κ.τ.ρ.
- * Για Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Βαλκανικής - Ευρωπαϊκής, κι' όλου του κόσμου με βάση τη Σοβιέτ.
Κι' είναι ιστορικά αναπόφευχτο να θριαμβεύσει.
Και θα θριαμβεύσει!!

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΑΙΑΘΗΣ

10.6.92

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ - ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

ΕΥΡΩΠΗ 1992

Υπάρχουν περίπου 16.000.000 ξενητεμένοι, μετανάστες και πρόσφυγες στη Δυτική Ευρώπη, 300.000 Φιλιππινέζοι ζουν και δουλεύουν στις διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες, αποτελώντας μέρος αυτής της πλούσιας πολυπολιτιστικής, πολυπολιτιστικής κοινότητας.

Πώς θα επιδράσει το καθεστώς της Ενιαίας Ευρώπης του 1992 στις μεταναστευτικές κοινότητες;

Ξενητεμένοι, μεταναστευτικές και προσφυγικές κοινότητες στην Ευρώπη είναι το άμεσο αποτέλεσμα της αποικιοκρατίας και της υπανάπτυξης των χωρών του Τρίτου Κόσμου. Αυτό είναι επίσης η απάντηση για τη χρήση της ανειδίκευτης εργασίας στη μεταπολεμική Ευρωπαϊκή επανοικονομική εξάπλωση της δεκαετίας 60-70. Η Ευρώπη τώρα κλείνει τα σύνορά της στη πληθώρα των ξενητεμένων εργατών εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και της υψηλής ανεργίας.

Οι ξένες-κοινότητες φοβούνται μια 'Ευρώπη Φρούριο' να δημιουργείται με τους εντεινόμενους ρατσιστικούς μεταναστευτικούς ελέγχους. Αυτό σημαίνει περιορισμένη είσοδο -απαιτούμενες βίζες- και επίσης κανονική μετανάστευση και αστυνομικούς ελέγχους στους τόπους δουλειάς, στα νοσοκομεία, στα γραφεία κοινωνικών ασφαλίσεων και στις τράπεζες.

Διάφοροι διακρατικοί οργανισμοί, όπως η ομάδα T.R.E.V.I. των υπουργών Εσωτερικών και Δικαιοσύνης και η ομάδα SCHENGEN-δούλεψαν ήδη πάνω στη καθιέρωση των περιορισμών και των μεταναστευτικών ελέγχων, κοινές απαιτούμενες βίζες και ανταλλαγή πληροφοριών γι'αυτούς που ζητούν άσυλο. Εάν εφαρμοστούν αυτοί οι περιορισμοί, αυτό μπορεί να δημιουργήσει ένα κακό προηγούμενο για το 1992.

Ενώ η Ευρώπη του 1992 θα αφαιρεί τα εμπόδια για το εμπόριο και τη μετακίνηση των πολιτών της Ευρωπαϊκής κοινότητας (ΕΟΚ), για τους μη ΕΟΚ αυτό σημαίνει τη δημιουργία ενός ρατσιστικού φρουρίου. Ε'σπ'ανηση σ'αυτές τις εξελίξεις, οργανώσεις ξενητεμένων, μεταναστών και προσφυγικών κοινοτήτων προτείνουν:

1. Ίσα δικαιώματα για όλους που να περιλαμβάνουν πλήρη αστικά δικαιώματα, δικαίωμα απασχόλησης, δικαίωμα ευημερίας για όλους, πολιτικά δικαιώματα και το δικαίωμα ψήφου.
2. Πλήρη δικαιώματα των προσφύγων για μετακίνηση, εργασία και πολιτική δραστηριότητα, όπως θα γίνεται με τους κατοίκους των χωρών της ΕΟΚ.
3. Δικαίωμα στην ενότητα της οικογένειας.
4. Ανδίκηση των ρατσιστικών εμποδίων, μεταναστευτικών νόμων και απαιτούμενης βίζας.
5. Ελευθερία από εσωτερικούς μεταναστευτικούς ελέγχους.
6. Δίκαιες διαδικασίες για όλους, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος της αντιπροσώπευσης και της έφεσης ενάντια στην άρνηση εισόδου και στην απόφαση απέλασης.

Πράγματι, το 1992 είναι μια σημαντική καμπή για τις φιλιππινέζικες κοινότητες ξενητευμένων στην Δυτική Ευρώπη. Εμείς μαζί με τα 15.000.000 των ξενητευμένων, των μεταναστών και των προσφυγικών κοινοτήτων, διαδραματίσαμε ένα δημιουργικό και εποικοδομητικό ρόλο στην κοινωνικο-οικονομική και πολιτική ζωή της Ευρώπης. Συνδεόμαστε με τους λαούς της Ευρώπης και με τις οργανώσεις τους για να κτίσουμε μια Ευρώπη που να μην είναι ρατσιστική, όπου όλες δυνατότητες και όλα δικαιώματα για όλους να είναι εγγυημένα.

Μετάφραση: Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Από το έντυπο KAWABAYAN (= ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ), VOL. IV, No 1.
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1989, έκδοση του ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΖΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΕΣ
(CFMW).

Φ Υ Ρ Δ Η Ν Μ Ι Γ Δ Η Ν

(Αν και με κάποια θεματική ομοιογένεια)

Ο ΕΛΛΗΝ ΣΟΥΓΚΛΑΚΟΣ

Και ποιος δεν γνωρίζει τον πρωτοπαλαιστή μας, το λιοντάρι του καίς τον Σουγκλάκο!

Κάθε τόσο τον βλέπουμε σε αφίσες να αντιμετωπίζει τρομερούς αντιπάλους!

Φέτος, όμως, μας έκανε ιδιαίτερη εντύπωση μια αφίσα του που πρωτοείδαμε πριν λίγους μήνες. Το γυμνό του σώμα το γεμάτο ποντίκια κι από κάτω η φράση: 'Ποιος θα δειρεί τον Σουγκλάκο;'

Μου έκανε εντύπωση. Πραγματικά! Ποιος θα τολμήσει ν'αντιμετωπίσει αυτό το θηρίο;

Φαντάζομαι πως και οι διοργανωτές του αγώνα θα έψαχναν να βρουν τον τολμηρό αντίπαλο.

Και να που ξαφνικά ανέκυψε το 'Μακεδονικό', οπότεν και ο αντίπαλος βρέθηκε αυτομάτως. Και είχαμε καινούρια αφίσα. Πάλι ο Σουγκλάκος όπως και την πρώτη φορά, αλλά τώρα με καινούριο ερώτημα: 'Ο Σκοπιανός θα δειρεί τον Σουγκλάκο;'

Δύσκολη απάντηση.

Αλλά να που ακολουθήσε και τρίτη αφίσα που έγραφε που και πότε θα διεξαχθεί ο τρομερός αγώνας, ο δε Σουγκλάκος στην ίδια στάση με τις προηγούμενες αφίσες αλλά τώρα ντυμένος τσαλινός! Και πλάϊ του με την πλούσια φούντα με κεφαλαία γράμματα ΔΙΔΑΖΕΣ ΕΛΛΑΣ ΔΕΞΙΔ και ΣΚΟΠΙΑ αριστερά!

Δεν ευτύχησα να παρακολουθήσω τον σουγκλονιστικό αγώνα, αλλά είμαι βέβαιος για το πως θα τελείωσε.

Ο δύστυχος Σκοπιανός αφού θα είχε φάει της χρονιάς του και ενώ θα έδινε την εντύπωση ότι ήταν ετοιμοθάνατος θα έσκουζε με όλη τη δύναμη της φωνής του και με ελληνικά σπασμένα και με προφορά που θα θύμιζε γαλλικά, γερμανικά, τούρκικα, αρβανίτικα, ακόμη και ιρλανδέζικα -ποιος μπορεί να ξέρει τη σκοπιανή προφορά;- θα έσκουζε: 'Παραδίνουμε! Η Ελλάς με εξοδόντουσε! Η Μακεδονούλκα ένει και θα ένει Ελλη-νουσί!'

ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τελευταία στην Έκθεση Κόλπου παρακολούθησαμε μια επίδειξη εμπορευμάτων μοναδική στην ιστορία μας.

Τέτοια μεγαλειώδης επίδειξις θα μπορούσε να παραβληθεί μόνο αν όλα τα βεγγαλικά του κόσμου άναβαν μονομιάς για να τιμήσουν τις δολοφονικές ικανότητες του ανθρωπίνου πνεύματος!

Είναι γεγονός ότι στην εποχή μας υπάρχει εμπορευματική υπερ-αυσώρευση. Όλοι οι μεγάλοι, ακόμη και οι μικροί παράγουν τα ίδια. Η αγορά έχει υπερκορεσθεί. Ποιος να πρωτοπουλήσει και που να πουλήσει.

Όμως, η Αμερική κόπου υπερέχει. Επιπόρευμα μοναδικής τελειότητας. Σκοτώνει με θαυμαστή ακρίβεια! Το είδαμε στο πανηγύρι του Κόλπου.

Φυσικά, για να κατασκευαστεί πλήρως ο Αμερικάνικος λαός. Αλλά ως πότε θα πληρώνει; Πρέπει να πληρώσει και κάποιος άλλος. Τα κέρδη να αυξηθούν κι' απ' αυτά κάτι να πάρει κι' ο λαουτζίκος για να μην αναρωτιέται: Τι διάβολο! Μόνο εγώ θα πληρώνω;

Είναι γνωστό ότι τα όπλα καταστρέφουν αγαθά. Άλλα απ' αυτά είναι αναλώσιμα και άλλα όχι.

Ας πούμε ο άνθρωπος.

Αν εξαιρέσουμε μερικές απάτητες περιοχές από πόδι εξερευνητή, σε άγνωστες ζούγκλες, που μπορεί να φιλοξενούν φυλές παλαιολιθικών εποχών και που ίσως να τρώνε τους εχθρούς τους ή και τους φίλους τους ακόμη, στον 'πολιτισμένο' κόσμο μας η ανθρωποφαγία δεν είναι πια της μόδας. προς το παρόν τουλάχιστον. Γιατί ως γνωστόν οι μόδες επανέρχονται. Στον αιώνα μας η κοντή φούστα πρωτοφορέθηκε την εποχή του τσάρλεστον, για να ξεχαστεί και να ξαναφορεθεί στη δεκαετία του εξήντα. Γνωστή ως μίνι. Ξεχάστηκε για δεύτερη φορά ως τις μέρες μας που ξανάρθε στη μόδα πιο κοντή παρά ποτέ.

Λοιπόν, δεν πρέπει να είμαστε ποτέ σίγουροι για τίποτα!

Για την ώρα, πάντως, ο άνθρωπος δεν είναι αναλώσιμο είδος. Μ' άλλα λόγια αφού μόνο τα αναλώσιμα είδη σποφέρουν κέρδος, δεν χάνουμε τίποτα με το να ξεμπερδεύουμε ακόμη και εκατομμύρια από αυτούς!

Ο πόλεμος, λοιπόν, μας είναι απαραίτητος. Πρώτον για να πουλάμε το εμπόρευσμά μας και δεύτερον γιατί εκτός από το μη αναλώσιμο είδος καταστρέφονται και είδη πέρα για πέρα αναλώσιμα. Ας αρκεστούμε ν' αναφέρουμε μόνο τα σπύτια και την κατασκευή τους. Κι' επιδείξ τα μη αναλώσιμα είδη δεν εξουτώνονται παντελώς, εκείνα που απομένουν έχουν ανάγκη από αγαθά που είναι απαραίτητα στο μη αναλώσιμο είδος, για να επιζήσει.

Πουλάμε, λοιπόν, τον θάνατο, αλλά από την άλλη προσφέρουμε, με το αξιωματικό, φυσικά και τα μέσα για τη ζωή.

Κι'έτσι επιζούν άλλα μη αναλώσιμα είδη, μα που κατέχουν κάθε τι αναλώσιμο που χρειάζεται ο άνθρωπος, αναλώσιμος ή όχι.

Υπάρχει, όμως, και κάποιο άλλο καλό που μπορεί να μας προσφέρει ο θάνατος. Και που νομίζω πως ως τώρα έμεινε ανεμετιόλητο. Που ανήκει στον τομέα της φιλανθρωπίας μέσω της εκκλησίας. Ας πούμε θα μπορούσε να το σκεφτεί ο διενδός μας ο Ν. και Β. Αμερικής Ιάκωβος ή ακόμη και ο ίδιος ο Πάπας! Το περιεχόμενο ενός νεκρού σώματος. Αρκεί να μην έχει μπαγιάτσει. Το ανθρώπινο σώμα περιέχει, νεφρά, καρδιά, τζέρι κι ό,τι άλλο βάλει ο νους σου! Δεν θα μπορούσαν να μεταμοσχευθούν σε πάσχοντες συνανθρώπους μας; Είναι αυτό που λέμε απλά: 'Ο θάνατός σου η ζωή μου'. Και μήπως δεν υπάρχουν τράπεζες; Τράπεζες κάθε λογής. Και υπάρχει περισσότερο προσοδοφόρα επιχείρηση από μια τράπεζα; Ανεξάρτητα αν σου πουλάει λεφτά ή αίμα!

Υπάρχει βέβαια κάποιο πρόβλημα. Το πτώμα νά'ναι της ώρας! Αλλά μήπως κι'ανάμεσα στους εμπόλεμους, δεν υπάρχουν κι'ενεργοί που πάντα βγαίνουν κερδοσώμενοι, ακόμη κι'αν ανήκουν στο στρατόπεδο των ηττημένων; Αυτοί θα κάνουν τη δουλειά του μεσάζοντα. Θα κουνούσουν. Μια μέρα πόλεμος, μια μέρα ανακωχή για το μάζεμα των φράσκων πτωμάτων. Από κει υπουζούρισμα σε τροχοφόρα φυγεία, γραμμή στις κλινικές ειδικά χτισμένες για την περίσταση, πετοδόκιμα και βουρ στην κοιλιά του πάσχοντος συνανθρώπου μας! Χώρια το άλλο. Πόσος κόσμος θα βρει δουλειά!

Μα και σε περίπτωση που οι στρατηγοί έχουν αντίρρηση: 'Πώς θα σταματήσω τη στιγμή που αναπτύσω το επιθετικό μου σχέδιο;', υπάρχει κι'άλλη λύση. Ίσως και πιο προσοδοφόρος. Οι βομβαρδισμοί των πόλεων. Εκεί είναι στο χέρι μας να σταματάμε και να ξαναρχίζουμε όποτε θέλουμε. Και για σκεφθίτε το νεκρό παιδί. Πόσα εντόθια! Σχεδόν αμεταχείριστα!

Ναι, ναι! Θαυμάσια ιδέα! Εμπόρευμα ανεκτίμητης αξίας που δεν έχει τιμή! Το παίρνεις δωρεάν και πουλάς το κάθε κομμάτι όσο μια σ'λοκαίνουρια καταλυτική μερρεντζή!

Θα μου πεις ότι και σ'αυτήν την περίπτωση μπορεί νά'χουμε υπερ-συσσώρευση εμπορεύματος. Δεν αλλάζει το πράγμα.

Όταν πλεονάζουν τα πορτοκάλια μας, για να μην πέσει η τιμή τους, τα πετάμε στις χωματερές.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η κυρία Δαμονίκη θύωσε πολύ με τα 'έκτροπα' που ακολούθησαν τη δικαστική απόφαση κατά την δίκη των Δ.Ε.Κ.Ο.

Καλά, δεν ξέρει ποια είναι η γνώμη του Μαρξ για την αστική δικαιοσύνη;

Τώρα θα μου πεις με τόσα που έχει γράψει, τι να πρωτοθυμηθείς; Ας έγραφε λιγότερα ο ευλογημένος.

Και για τα δικαστήρια της κατοχής;

Φυσικά, ήταν αγέννητη κι' έπειτα, κατοχή ήταν. Αυτό δεν πιάνεται!

Και για τα δικαστήρια τα χρόνια του εμφυλίου και τα κατοπινά;

και πάλι, βέβαια ήταν αγέννητη κι' έπειτα τέτοιες εποχές... Αυτό δεν πιάνεται!

Υπάρχουν, όμως, και τα δικαστήρια της εποχής της δικτατορίας.

Τότε ήταν γεννημένη. Έδρασε κιόλας. Αλλά και πάλι θα μου πεις: 'Δικτατορία είχαμε. Αυτό δεν πιάνεται!'

Αλλά να και κάτι πρόσφατο. Οι δικαστικοί που έδιναν συχωροχάρτι στους εμπόρους ναρκωτικών!

Δεν μπορεί να πεις πάλι: 'Αυτό δεν πιάνεται!'

Εκτός αν εννοείς ότι αυτοί δεν πιάνονται. Το ρήμα 'πιάνω' με την έννοια του 'συλλαμβάνω'.

ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Στην εφημερίδα 'Μπόρμα' του Βελιγραδίου και στη στήλη 'Μικρές Αγγελίες' διαβάζουμε:

'Κατά τη μάχη του Βεράγεβο ο στρατιώτης Μιροσλάβ Ντούσκο έχασε το πόδι του. Ο ευρύν αμοιωθείσεται'.

Δύο μέρες αργότερα στην ίδια εφημερίδα και στην ίδια στήλη:

'Ηρωϊκός στρατιώτης Μιροσλάβ Ντούσκο, ποιο από τα δύο; Το δεξί ή το αριστερό;

Μανιώδης Συλλέκτης'

Και μια βδομάδα μετά:

'Προς Μανιώδη Συλλέκτη.

Τώρα έχασα και το άλλο. Φέρτε όποιο βρήτε'.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Το Κ.Κ.Ε. δεν πήρε μέρος στο συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης!

Είναι ν'απορεί κανείς! Πώς τό'παθε;

Όσο και να σκαλίζω το μυαλό μου δεν θυμάμαι νά'κανε ποτέ κάτι που έχει σχέση με τον μαρξισμό! Είναι η πρώτη φορά!

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ

(Με την άδεια του αξιότιμου κυρίου Σάμουελ Λάυνγκχορν Κλέμενς γνωστότερου ως μαρκ Τουαίν για την προσαρμογή)

Την περασμένη Τρίτη απεβίωσε εις την γενέτειρά του, την Κωμόπολη Λυκομυρίτσα, ο Γεώργιος Ανθίου, ο τελευταίος Μακεδονομάχος! Ήτο εννενήντα πέντε ετών! Και παρά την μεγάλη του ηλικία οι διανοητικές του δυνάμεις είχαν παραμείνει ανέσκατες!

Πόλος από ημάς δεν τον θυμάται κατά την περσινή παρέλασιν της 28ης Οκτωβρίου να προηγείται, υψήλοκορμος, ευθυτενής, με βήμα σταθερόν και βλέμμα αετού!

Κατά την ταφήν του εις το πτωχόν νεκροταφείον της Κωμοπόλεως μας παρακολούθησμε με δακρυσιμένους οφθαλμούς την δυστυχή μητέρα του να αποσπά τις ελάχιστες τρίχες που είχαν απομείνει εις την κεφαλήν της....

(Από την μηνιαία εφημερίδα της 7ης Ιουλίου 1970: 'Εφημερίς των Λυκομυριταιωτών')

Μετά απ'αυτό δεν σκόδασμε να γίνεται πλέον λόγος για τον Γεώργιο Ανθίου μέχρι τον Μάϊον του 1976, εποχή που ξαναπεθαίνει. Μια εφημερίδα της Θεσπρωτίας αναγράφει ως εξής το θλιβερό γεγονός:

Εις το Γατοχώριον απέθανε προ εβδομάδος ο τελευταίος Μακεδονομάχος Γεώργιος Ανθίου σε ηλικία εννενήντα πέντε ετών. Διετήρησε ακμαίας τις διανοητικές του δυνάμεις μέχρι την τελευταίαν του στιγμήν.

Και πόλος εξ ημών δεν τον ενθυμείται κατά την περσινήν παρέλασιν της 28ης Οκτωβρίου να προηγείται.....
..... Την κηδεία του παρηκολούθησαν όλοι οι κάτοικοι του Γατοχωρίου και εκτός αυτών δέκα συμπολεμιστών του Μακεδονομάχου που....

Στο επόμενο φύλλο τις ίδιας εφημερίδας μέσα σε πλαίσιο διαβάσαμε μία διόρθωση:

Ο δαίμων του τυπογραφείου έκοψε το θαύμα του. Εις το άρθρο μας του τελευταίου φύλλου κατά την περιγραφήν της κηδείας του αλησμόνη-

του Γεωργίου Ανθίμου εγράφη: 'Την κηδεύαν παρηκολούθησεν..... δέκας συμπολεμιστών του Μακεδονομάχων....' Όπως καταλαβαίνετε πόση μα αδύνατον, αφού ο Γεώργιος υπήρξε ο τελευταίος των Μακεδονομάχων! Στην πραγματικότητα και πριν την επέμβαση του 'δαίμονος' είχαμεν γράψει:.....'παρηκολούθησε δέκας νεώτερων Μακεδονομάχων που είχαν δώσει την ζωή τους εις τα οχυρά μας εις τον πόλεμον του 40 αντιμετωπίζοντας τις γερμανικές ορδές. Ζητούμε συγγνώμην από το αναγνώστηκόν μας κοινόν.....'

Αλλά και στο μεθεπόμενο φύλλο διαβάσαμε και νέα διόρθωση σχετική με το ίδιο θέμα:

'Ο δαίμων του τυπογραφείου έκανε το θαύμα του δια δευτέραν φοράν εις το περασμένο φύλλο μας εγράφη: '..... δέκας νεώτερων Μακεδονομάχων που είχαν δώσει την ζωή τους.....' Μα πώς είναι δυνατόν να παρακολουθούν την κηδεία του Γεωργίου νεκρού του πολέμου του 40; Αποκαθιστώντας το κείμενο διορθώνουμε: '..... δέκας νεώτερων Μακεδονομάχων που πρόθυμα θα έδιναν και την ζωή τους.....'

Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον ήρωα Γεώργιον Ανθίμου να παρουσιαστεί ζωντανός κατά την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου του 'έτους 1979! Μα τον Νοέμβριο του ίδιου χρόνου ο Γεώργιος Ανθίμου ξαναπαθαίνει.

Διαβάζουμε στην εφημερίδα 'Δημοκρατία' των Γιαννιτών:

'Χτες πέθανε στην πόλη μας σε ηλικία εννενηντα πέντε ετών ο ήρωας τελευταίος Μακεδονομάχος Γεώργιος Ανθίμου. Διετήρησε μέχρι του θανάτου του ακμασας τας διανοητικές του δυνάμεις..... Το πτώμα του μεταφέρθη εις τα χωρία του όπου ετάφη με τις τιμές που άξιζαν σ'έναν τέτοιον ήρωα! Ήταν τραγικό το θέαμα της ηλικιωμένης μητέρας του που τραβούσε από απελπισία τα λιγοστά μαλλιά της....'

Κατά τα επόμενα δέκα χρόνια ο Γεώργιος Ανθίμου ηγήθη σε όλες τις παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου. Τέλος το 1990 πέθανε και πάλι.

Η εφημερίδα 'Λαός' του Κιλκίς έγραψε:

'Στις 6 Ιανουαρίου πέθανε ο τελευταίος Μακεδονομάχος, Γεώργιος Ανθίμου. Η μνήμη του που του έμεινε πιστή ως το τέλος, παρά τα εννενηντα πέντε του χρόνια, ήταν πηγή ηρωϊκών αναμνήσεων! Χιλιάδες παρηκολούθησαν την κηδεία του. Καμιά καρδιά δεν έμεινε αγκιγνήτη στο θέαμα της τραγικής μητέρας του που....'

Τελικά στα 1992 ο Γεώργιος πέθανε για τελευταία φορά.

Η 'Ελευθερίδ Θεσσαλονίκης ανέγραψε ως εξής το θλιβερό γεγονός.

ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ.

'Απέθανε ο Γεώργιος Ανθίμου ο τελευταίος Μακεδονομάχος. Ο Πατριάρχης αυτός ήταν εννενηντα πέντε ετών!

Η μνήμη του που του έμεινε πιστή ως το τέλος ήταν πηγή αναμνήσεων γεμάτων ενδιαφέρον. Θυμόταν -παιδικοί τότε- την έξωση του "Ο-θωνα!

Πλήθος συγκινημένου λαού παρακολούθησαν την κηδεία του. Και όλοι δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τους λυγμούς τους στο θέαμα της δύστυχης μητέρας του που χτυπούσε το φαλακρό κεφάλι της στο μάρμαρο του τάφου!

Αλλά η ιστορία δεν τελειώνει εδώ. Διαβάζουμε:

Όμάδα από τριακδίδους εβδομήντα πέντε επιστήμονες με επικεφαλής τον διάσημο νευροχειρουργό Ιβάν Οπρυλόπουλο κατόρθωσε μετά από σειρά επιτυχών μεταμοσχεύσεων τριών χιλιάδων εκατοσίων εξήντα εννέα τον αριθμό, να επαναφέρει στη ζωή τον Γεώργιο Ανθίμου, τον τελευταίο Μακεδονομάχο που υπήρξε όσο ποτέ είναι έτοιμος να ηγηθεί σε λίγες μέρες της παρελθούσας της 28ης Οκτωβρίου.

Η επιότημη επέτυχε το μεγαλύτερο θαύμα στην ιστορία της. Η πρώτη ανόσταση μετά την ανόσταση του Κυρίου! Αλλά ποιος θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσει τη συγκλονιστική στιγμή, όταν μόλις βγήκε ολόρθος ο Γεώργιος από το χειρουργείο, από το βόθος του απέραντου διαδρόμου ακούστηκε μια σπαραχτική φωνή: "Παιδί μου!" και μια ηλικιωμένη κυρία όρμησε σα βέλος, με ταχύτητα δρομέως των εκατό μέτρων, και σφιχταγκάλιασε κλαίγοντας το γιο της!

"Μανούλα" πρόφερε ο Γεώργιος με τρέμοντα χείλη! Σκεφθήτε είχαν ν'ανταμώσουν δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια!

Οι τριακδίδοι εβδομήντα πέντε επιστήμονες, παρόντες στη συγκλονιστική σκηνή, έκλαιγαν, χειροκροτούσαν, άνοιγαν σαμπάνιες και περιέλουζαν το ευτυχισμένο σύμπλεγμα, γιου και μητέρας!

Αυτά ανάμεσα σε άλλα, έγραψε για το πρωτοφανές γεγονός η εφημερίδα "Ο καινούριος αιώνας" στο φύλλο της της 10ης Οκτωβρίου του έτους 2019.

I B A N

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΤΗΝ Α

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΑΣΟΣ ΜΠΑΡΖΟΥΚΑΣ

Ποίηση Γρηγόρη Χαλιακόπουλου.
Από τη συλλογή Αντικέρ Ιδεών
Αθήνα 1991

Η ΤΑΞΗ ΜΟΥ

Φώναζε πάντα είμαι παρών
παράλληλα ταξίδευε μαζί τους.
Τον ενοχλούσαν οι φωνές των εργατών,
τα ουρλιαχτά της νύχτας
και τα καμώματα
μιας νύφης που δεν γέρασε.
Γιουμάτο το βαγόνι τους
με κλέφτες, κερδοσουλές, αλήτες και αγροίκους.
Ήταν και η εξάρτηση
που μαστιζε καμπόσους
κι η φτώχεια που μεγάλωνε
το σύνδρομο στις φλέβες.
Χρόνια μονάχος πάλευε
σιτου βαγώ νεού τη σκάλα
να πάψει νά'ναι το μηδέν
αλλού για να χωρέσει.
Μια μέρα, μόνος του έσπασε
και φώναξε στους μέσα.
Στην τάξη αυτή γεννήθηκαν
ετούτη η τάξη μ'έβγαλε
γι' αυτή θα πολεμήσω.
Δικός σας είμαι σύντροφοι
τη βόλεψη δε θέλω
όσο υπάρχουν άρχοντες
κλέφτη ας με φωνάζουν
κι' όσο οι φύλακες θα ζουν
δραπέτες ας γεννιάω.

Ο Γρηγόρης Χαλιακόπουλος είναι σύγχρονος ποιητής που υπόσχεται να δώσει πολλά στο χώρο της κοινωνικής ποίησης. Ο στίχος του ελεύθερος, κλιμακωτός, νευρώδης όσο και εναγώνιος τονίζει την διαρκή ταξική πάλη για την απελευθέρωση του ανθρώπου από τα δεσμά της παγκόσμιας εκμετάλλευσης.....

ΑΘΗΝΑ 21 ΜΑΗ 1992

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Της ΑΔΕΣΜΕΥΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, Ασκληπιοδ 109, τηλ.: 36.28.104
και Της ΟΝΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (ΟΓΕ), Ακαδημίας 52,
τηλ.: 36.15.565

Για μας το 'ασφαλιστικό' σημαίνει: Πάνω ο φυλετισμός, η ιδιω-
τική ασφάλιση και τα όρια ηλικίας

Κάτω η κοινωνική ασφάλιση.

Η αντίφαση, η σύγχυση, ο κοινωνικός αμοραλισμός και η παραγωγή
ιδεολογημάτων είναι τα χαρακτηριστικά της Επιστημονικής Επιτροπής
για τη ριζική αναμόρφωση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, που
έβγαλε στη δημοσιότητα (20-5-92).

Οι πρώτες γρήγορες διαπιστώσεις μας επί του ασφαλιστικού:

— 'Η αρχή της ισονομίας..... και ίση μεταχείριση όλων των ασφαλι-
σμένων'.

Είναι κάλπικη αν δεν καταγραφούν οι αντικειμενικές καθημερινές
συνθήκες της ζωής των γυναικών (ασαρχία, ανατροφή παιδιών, φύλα-
ξη της τρίτης ηλικίας, ανεργία, κ.ά.) και επιπλέον αν δεν προσδιο-
ριστεί η πολιτική ανατροπή των φυλετικών/κοινωνικών ανισοτήτων.

— Πριν την κατοχύρωση 'της δυνατότητας της ιδιωτικής ασφάλισης'
η πολιτεία οφείλει να παρέχει προστασία έναντι κινδύνων ασθενείας,
αναπηρίας, ανεργίας, μητρότητας, γήρατος, κ.ά., με την αρχή της
διατήρησης συστημάτων κοινωνικής πρόνοιας και ιδιαίτερα εκείνων που
προστατεύουν κοινωνικές ομάδες που είναι ευάλωτες και που μειονε-
κτούν έναντι άλλων κοινωνικών ομάδων.

— Η τάση της εγνατάλειψης της Κοινωνικής ασφάλισης και η πολιτι-
κή βολή που αποπνύει το 'ασφαλιστικό' για στήριξη του ιδιωτικού
κεφαλαίου σε επενδύσεις υγείας, πρόνοιας και ασφάλισης, ως λύση των
οικονομικών αδιεξόδων του -που κατά κύριο λόγο το ίδιο έχει προκα-
λέσει- θα έχει σαν αποτέλεσμα την εξαθλίωση πλατειών λαϊκών στρωμά-
των και ιδιαίτερα των γυναικών, που ως γνωστό είναι από τους φτω-
χούς φτωχότερες.

— Τα μαθήματα δημοκρατίας που επιχειρεί να διδάξει το 'ασφαλι-
στικό' στερούνται τη βασική προϋπόθεση της δημοκρατίας δηλ.: της μη
αναπαραγωγής διακρίσεων και ανισοτήτων με βάση το φύλο, που κάποτε
οφείλουν να κατανοήσουν τεχνοκράτες και μη.

— Στις κοινωνικές ομάδες που 'παράγουν και προσφέρουν', θά'ταν
χρήσιμο να ξεκαθαριστεί η αδήλωτη εργασία των γυναικών και η συ-
νεισφορά τους στο ΑΕΠ (μέσω της οικιακής οικονομίας, της φύλαξης
των παιδιών και της τρίτης ηλικίας, της ασαρχίας ως συμβολοποιήσιμα
και μη αμειβόμενα μέλη των οικογενειακών επιχειρήσεων, κ.ά) όπως

το ορίζουν Διεθνή Ψηφίσματα/αποφάσεις και να 'κοιτάζουν' επιτέλους οι τεχνόκράτες να καταμετρήσουν αυτή τη συνεισφορά σε όλους τους οικονομικούς δείκτες και τις στατιστικές και γιατί όχι να συμφι-
σουν με το 'κόστος' παρουσίας της μητέρας εργοζόμενης.

--- Η αντίφαση των εκτιμήσεων ότι: 'το 1993, το πρώτο χρόνο της ε-
νταίας Ευρώπης, η ανεργία στην Ελλάδα θα είναι 'υψηλή' αλλά 'η αό-
ληση της απασχόλησης των γυναικών θα συνεχιστεί με επιταχυνόμενο
ρυθμό την τρέχουσα δεκαετία', είναι από μόνη της δηλωτική της προ-
σπάθειας να χρησιμοποιηθούν στοιχεία κατά πως τους συμφέρει. Η οι-
κονομική κρίση χτυπά πρώτα τις γυναίκες. Οι δείκτες ανεργίας των
γυναικών από όλη την Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι υψηλοί, παρατηρεί-
ται αύξηση των ποσοστών των γυναικών στη μερική απασχόληση. Η πα-
ράνομη και ευκαιριακή εργασία (ξενοδοχεία, εστιατόρια, καθαριστρι-
ες, κ.λπ) πλήττει τις γυναίκες. Οι αμοιβές των γυναικών αντιστοι-
χούν στο 70-75% των αμοιβών των ανδρών.
Στοιχεία γνωστά αλλά σκόπεμα αποκυρμμένα από τους συντάκτες του
'ασφαλιστικού'.

--- Και όσον αφορά ότι 'η Επιστημονική Επιτροπή και Επιστημονική
Γραμματεία εκτιμούν ότι οι γεννήσεις επιβάλλεται να ανέρχονται
τουλάχιστον σε 2,1 ζώντα βρέφη ανά γυναίκα παραγωγικής ηλικίας'...
Α Ι Δ Ω Σ Α Ρ Γ Ε Ι Ο Ι!!!!

Οι δημογραφικές πολιτικές που κατά καιρούς εμφανίζονται πάντουν
στο κενό. Τα αναπαραγωγικά δικαιώματα των γυναικών δεν είναι βορρά
σε όσους υπηρετούν σκοπιμότητες και συμφέροντα.

--- Η είσοδος στη χώρας μας παλιννοστούντων Ελλήνων και αλλοδαπών
από Ανατολικές Χώρες και Χώρες του Τρίτου Κόσμου δεν πρέπει να εί-
ναι ευκαιρία για περικοπές παροχών, όσο να είναι ευκαιρία προσέγγι-
σης του μεγάλου προβλήματος ανασφάλιστων, ανέργων μεταναστών και
παλιννοστούντων, με στόχο την πλήρη εξίσωσή τους, την αφομοίωση
και την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους.

Η ανεργία και η ανέχεια οδηγεί μεγάλο αριθμό γυναικών στην ε-
ξαναγκαστική πορνεία, με απόβλεπτες επιπτώσεις σε όλη την κοινω-
νία μας, αλλά και για τις ίδιες τις γυναίκες.

--- Η αναφορά στο τι επικρατεί σε άλλες Χώρες της Ευρωπαϊκής Κοι-
νότητας θά'ταν πληρέστερη και αληθής ΔΗ συνοδεύονταν από στοιχεία
κοινωνικής πρόνοιας δηλ.: προστασίας της μητρότητας, αναλογίας
παιδικών-βρεφονηπιακών σταθμών με βάση τις ανάγκες, γονικές άδειες
με αποχώρηση από την εργασία της μητέρας ή του πατέρα και στο με-
σοδιάστημα αυτό επαγγελματική κατάρτιση-επιμόρφωση, αλλά και μέτρα
προστασίας μονογονεϊκών οικογενειών.

Επισημαίνουμε επίσης ότι τα παιδιά ΟΛΑ είναι ΦΥΣΙΚΑ και δεν
διαχωρίζονται σε 'Νόμιμα ή θυσικά' όπως χαρακτηριστικά αποκαλού-
νται στο 'ασφαλιστικό'.

Η επανεξέταση τέλος της Κοινωνικής ασφάλισης θα πρέπει να στηρίζεται στην αρχή ότι είναι κοινωνικό αγαθό και όρος κοινωνικής συνύπαρξης και ισορροπίας.

Να θεμελιώνεται σε αρχές ισότητας και Κοινωνικής πρόνοιας.

Να διασφαλίζει κοινωνικά μέτρα προστασίας της μητρότητας και των παιδιών.

Να αντιμετωπίζει τα προβλήματα υγείας της γυναίκας (προληπτική ιατρική, έμβλωση, κ.ά.)

Να αυξηθούν οι δαπάνες της Ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής περίθαλψης και των Κοινωνικών παροχών.

Να διατηρηθούν οι πρόοδοι που έχουν σημειωθεί, χάρη στα προγράμματα κοινωνικής πρόνοιας.

Θεωρούμε τέλος απαραίτητο να τονίσουμε πως οι γυναίκες στην Ελλάδα νοιάζονται περισσότερο η ανασφάλειά τους μ' αυτό το 'ασφαλιστικό'.

ΛΕΞΕΜΕΥΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

I N T E R N A T I O N A L I S T

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ ΘΕΛΙΝΣ, ΗΓΕΤΙΚΟΥ ΣΤΕΛΕΧΟΥΣ

ΤΗΣ ΑΙΓΚΑΣ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝΘΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

'Η Μάρθα Θέλις', τροτοκίστρια, εβραϊκής καταγωγής που ζούσε, εργάζονταν και πάλευε στην Μόσχα βρέθηκε στραγγαλισμένη και γρονθοκοπημένη στις 9 του Φεβέρη το πρωί, λίγες ώρες πριν από μια σοβαρή εκδήλωση ενάντια στον Γιάλτσιν!.

'Δέκα βδομάδες πιο ύστερα οι Μοσχοβίτικες αρχές δεν κόνανε καμιά πρόοδο στις έρευνες για την ανεύρεση του ένοχου του απεχθούς εγκλήματος!.

'Η Μάρθα Θέλις ήταν στην ΕΣΕΔ η πιο γνωστή παρτ-παρόλ της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Αίγκας (Τετάρτη Διεθνής). Η Οργάνωση της ΚΑΔ (L.C.I) -γράφει ο Σπάρτακος- είναι γνωστή εκεί κι'αλλού για την πάλη της ενάντια στους αντεπαναστάτες του Γιάλτσιν.

'Ηταν ηγετικό στέλεχος, από 20 χρόνια, της Οργάνωσης των Σπαρτακιστών και πάλευε με πάθος ενάντια στο ρατσισμό και στην καταπίεση των γυναικών.

'Ηταν μία δυνατή αντίπαλος εκδηλωμένη στις αντισιμύτικες και σωβινιστικές μεγαλορρώσικες εκδηλώσεις που πολλαπλασιάζονταν υπέρ του κλίματος της αντεπανάστασης!.

'Η Μάρθα Θέλις χτυπήθηκε θανάσιμα λίγες ώρες μόνο πιο μπροστά από μια εκδήλωση ενάντια στον Γιάλτσιν που αναγγέλλονταν ότι θα ήταν σοβαρά, και μέσα στην οποία η L.C.I. πρόβλεπε να πουλήσει μεγάλες ποσότητες της εφημερίδας της στα ρώσικα.

Η δολοφονία της έγινε λίγες μέρες ύστερα από εκδηλώσεις της Αίγκας των Σπαρτακιστών τις οποίες είχε οργανώσει τόσο στη Ν. Υόρκη όσο και στο Παρίσι, κατά την υποδοχή του Γιάλτσιν που θα συναντούσε τα αφεντικά του τους ιμπεριαλιστές!.

'Είναι ένα απεχθές εγκλημα που έγινε εκεί' δήλωσε η 'Άλison Σπένσερ -που μίλησε εξ ουδματος της παριζιάνικης Αίγκας των Σπαρτακιστών και της 'Επιτροπής 'Αμυνας των Παρτιζάνων' και της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Αίγκας (Τετάρτη Διεθνής), σε μια καμπάνια διαμαρτυρίας.

'Επί εβδομάδες, οι σύντροφοι, οι φίλοι και οι κοντινοί της Μάρθας συνεργάστηκαν νόμιμα για την έρευνα του εγκλήματος (με την Μοσχοβίτικη αστυνομία). Αλλά προσέκρουσαν σε παραπειστικές μανούβρες της.

'Απαιτούσαμε μια έρευνα σοβαρά.
Στην Γαλλία, η Τροτοκιστική Αίγκα και η Επιτροπή 'Αμυνας Κοινωνικής κάλεσαν μια εκδήλωση μπροστά στο Ρώσικο Προξενείο, στις 30. 4.92.

Την προηγούμενη της Εορταστικής Πρωτομαγιάς θα γίνονταν εκδηλώσεις μπροστά στην Ποσοβαία και το Προξενείο της Ρωσίας, μέσα στον κόσμο, ενάντια στην μαφιόζια που έκανε ο Γιάβλιν με την υποστήριξη του Μπους και του Πιττερσόν, για να επιβάλλουν την μεζέρια και την παύση των καπιταλιστών στους σοβιετικούς λαούς'.

Η Άλτσον Σπένσερ, δήλωσε ακόμα, ότι:

Ο υπεύθυνος αυτού του εγκλήματος κατόφερε ένα τρομερό χτύπημα σ' αυτούς όλους που ζητάνε ν' αντικαταθούν στην καπιταλιστική αντιπαράσταση στην Σοβιετική Ένωση και να την νικήσουν. Και να γιατί οι εκδηλώσεις μας διαμαρτυρίας γίνονται γύρω στην Εργατική Πρωτομαγιά.....

Άλλους, όταν ένας τροτκιστής πέθανε σε περιστάσεις ύπνου, σε κάποιο μέρος όπου το χέρι του Στάλιν μπορούσε να χτυπήσει, το ζήτημα 'ποιος ήταν ο υπεύθυνος' δεν τέθηκαν πραγματικά.

Δεν είναι πια το ίδιο. Σήμερα η Σοβιετική Ένωση είναι μια κοινωνία που αποσυντίθεται γοργά. Δεν γνωρίζουμε ποιος σκότωσε τη Μάρθα Βέλιτς. Αλλά δεν μπορούμε ν' αποκλείσουμε ότι ο δολοφόνος της συντρόφισσας μας είναι μια πράξη πολιτική'.

Το Αμερικάνικο Προξενείο έδειξε καθημερινότητα και δεν θέλησε να βοηθήσει την έρευνα για την δολοφονία μιας Αμερικανίδας.

Ένας δικηγόρος απ' το Τορόντο Yossi Schwarz που πήγε στην Μόσχα για να προχωρήσει την έρευνα, σαν αντιπρόσωπος της οικογένειας της, δήλωσε: Προσέκρουσε σε τακτικές παραπλανητικές. Π.χ. ο εισαγγελέας μου είπε ότι η αστυνομία ήταν υπεύθυνη καθυστέρησης 2 ημερών στο ξεκίνημα της έρευνας. Αλλά ο εκτελεστής της αυτοκτονίας δήλωσε ότι το γραφείο του εισαγγελέα ήξερε απ' την πρώτη μέρα ότι επρόκειτο για έναν θάνατο βίαιο. Αισιόν ποιος ψεύδονταν;

Ο Πορτ-Παρόλ των Σπαρτακιστών δήλωσε πάνω σ' αυτά:

Ήρραυ, από τότε που συντρίφθηκαν οι εθνικιστές της αποσυνθεμένης γραφειοκρατίας των σταλινικών μέχρι των 'Ελευθερων συνδικάτων' πληρωμένων φιλογοιταρικών και συμβουλευμένων απ' τους φαιοιούχους της CIA, κι' άλλοι ακόμα, είχαν λόγους να θέλουν να κόψουν την LCI να σωθεί.

Τρεις βδομάδες μόνο απ' την δολοφονία, η Μάρθα Βέλιτς, είχε υποστεί επίθεση από έναν φασίστα της Παμιά και άλλων Ρώσων εθνικιστών κατά την διαδήλωση κοντά στο Κρεμλίνο.

Εκδηλώσεις θα γίνουν στην Νέα Υόρκη, Ουάσιγκτον, Σαν Φραντζίσκο, Οττάβα, Τόκιο, Μιλάνο, Παρίσι, Αμβούργο, Βόμη, Σύντνεϋ και Λονδίνο. Θα γίνουν επίσης συνεντεύξεις τύπου στην Μόσχα και στο Μουσείο Τρότσκι του Μεξικού όπου ο εγγονός του Τρότσκι, Εστεβάν Βόλκοφ, θα πάρει το λόγο.

Η συντρόφισσα Σπένσερ έμειλε την ομιλία της μ'αυτά τα λόγια:

Η Μάρθα Φίλιπς είναι νεκρή στο πόστο της, ενώ πάλευε για να σφυρηλατήσει ένα νέο Κόμμα Λενινικό - Τροτσκιστικό στη χώρα της επανάστασης του Οχτώβρη. Ο σκοπός τέθηκε καθαρά:

Η το πολυεθνικό Προλεταριάτο της Σοβιετικής Ένωσης θα επανακατακτήσει την πολιτική ηγεσία που την σφετερίστηκε η σταλινική γραφειοκρατία, είτε θα στεριώσει η ματωβαμένη κοινωνική αντεπανάσταση.

Οι προσπάθειες της αποκατάστασης του καπιταλισμού έφεραν κιόλας τον εθνικό διαμελισμό, μια μεζέρια και μια πείνα μαζική.

Απεικόνοντας να γίνει σε βάθος έρευνα πάνω στο θάνατο της συντρόφισσάς μας, συνεχίζουμε την επαναστατική πάλη στην υπηρεσία της οποίας η Μάρθα Φίλιπς είναι νεκρή'.

(Μετάφραση συντομευμένη του σ. Λουκά Καρλιάφτη
απ' του 'Μπολσεβίκο' των Γέλλων Σπαρτακιστών
τον Απρίλη - Μάη του 1992)

Martha Phillips

1948-1992

Α. Η ΕΜΕΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΗ ΤΗΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Η Οργάνωση της ΕΜΕΟ (Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση και ORIM στα γαλλικά (Organisation Revolutionnaire Interieure Macedonienne) ήταν έργο του Σαντάσκη που ήταν κι' αρχηγός της.

Ο Σαντάσκη κατάγονταν απ' την ονομαζόμενη Βουλγαρία του Πιρίν. Πίστευε, ότι οι κάτοικοι της Μακεδονίας, όλοι ανεξαιρέτως, δεν είναι ούτε Έλληνες, ούτε Βούλγαροι, ούτε Σέρβοι, ούτε Κουτσοβλάχοι. Έστω κι' αν μιλάνε όλοι το σλαβικο-μακεδονικό ιδίωμα, όπως κι' ο ίδιος, ή την ελληνική ή την σέρβικη ή την κουτσοβλάχικη γλώσσα, που είναι κρέμα ρουμανικής, ελληνικής και τούρκικης διαλέκτου.

Οι κάτοικοι της Μακεδονίας κατά τον Σαντάσκη είναι μόνο Μακεδόνες. Γνήσιοι απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων του Φιλίππου, του Αλέξανδρου και του Περσέως, οι οποίοι -κατά τον Σαντάσκη πάντοτε- δεν ήσαν Έλληνες.

Οι Μακεδόνες -πίστευε- απ' τους αρχαίους χρόνους, λόγω της κυριαρχίας των Ρωμαίων, Βυζαντινών, Νορμανδών, Σλαβών και Τούρκων, κατά καιρούς έχασαν την γλώσσα τους, και άλλοι κάτω απ' την επιρροή των Ελλήνων της Ορθόδοξης Εκκλησίας μιλάνε Ελληνικά, και άλλοι, υπό την Σλάβικη επιρροή μιλάνε το σλαβικο-μακεδονικό ιδίωμα των βορείων ιδίως επαρχιών της Μακεδονίας, και άλλοτε με την επίδραση της ρουμάνικης προπαγάνδας μιλούσαν τα λεγόμενα κουτσοβλάχικα. Αυτά δεν σημαίνουν, έλεγε ο Σαντάσκη, ότι αυτοί όλοι δεν είναι Μακεδόνες.

Ο σαντάσκη είναι ο εκφραστής της ιδέας της ύπαρξης ενός ιδιαιτέρου 'Μακεδονικού' Έθνους'.

Αυτή ήταν και η άποψη του Παντίτσα που με κανένα λόγο δεν ήθελε να τον θεωρούν Βούλγαρο.

Ο Σαντάσκη διεκήρυξε ότι το 'Μακεδονικό' έθνος έπρεπε να ξεσηκωθεί ενάντια στον τούρκικο ζυγό, για την απελευθέρωση ολόκληρης της Μακεδονίας, όπως και οι Έλληνες, Τούρκοι, Βούλγαροι, Σέρβοι κι' άλλοι.

Ο Σαντάσκη, με τον Ντέλταιν, ήταν οι πρωτεργάτες της εξέγερσης του Ιλν-Ντεν, που έγινε στις 20 του Ιούλη του 1903 κατά των Τούρκων.

Γι' αυτούς τους αγώνες του, έγινε εθνικός ήρωας των Μακεδόνων του Πιρίν (των Σλαβομακεδόνων). Έγινε μισητός στους Βουλγάρους και γι' αυτό αποφάσισαν να τον εξοντώσουν. Έπεσε από τούρκικες σφαίρες. Αλλά, όλοι ήξεραν, ότι η δολοφονία του ήταν έργο των Βουλγάρων, με όργανο τον Αλεξάντρωφ.

Στο Νευροκόπι ήταν να γίνει ένα συνέδριο της ΕΜΕΟ. Στα 1909. Στο συνέδριο ο Σαντάσκη είχε την σίγουρη πλειοψηφία.

Η περιοχή Πετριτοβίου-Μελένικου-Νευροκοπίου, κυριαρχούνταν απ' την ΕΜΕΟ.

Οι Τούρκοι Σαπιέδες (χωροφύλακες) δεν μπορούσε να πλησιάσουν αυτήν την περιοχή.

Ο σαντάσκη πήγαινε στο συνέδριο έφιππος. Του είχαν στήσει ενέδρα οι Τούρκοι Σαπιέδες και τον δολοφόνησαν. Το πτώμα του έφερε 23 σφαίρες. Βάφτηκε στην ελληνική μονή Ρουζινό, παράρτημα της μονής Ιβήρων του Αγίου Όρους. Ο τάφος του έγινε μαυσωλείο, το οποίο έγινε προσκύνημα της ΕΜΕΟ. Σ' αυτό το μαυσωλείο βάφτηκε και ο Τ. Αλεξαντρώφ, που τον εκτέλεσαν επίσης άνθρωποι του Πρωτογέρωφ.

ΠΡΕ ΕΓΙΝΕ Η ΑΝΙΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΤΣΑΓΚΩΦ.

Ο ΠΑΝΙΤΣΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. 1924.

Το 1924 ο εκφυλισμός του σταλινισμού έχει αποικρυσταλλωθεί σ' ένα κίνημα, Κεντριστικό, Θερμιδωριανό, το οποίο προδιέγραψε ένα μπλοκ δέχως αρχές με τους αγροτιστές και τους αυτονομιστές της ΕΜΕΟ στην Βουλγαρία, με τους τρεϊντιουνιστές Πόρσελ και Κουκ στην Αγγλία, με τα αγροτικά κόμματα του Ερντις και Λαφολέτ, και με τον φίλο του Στάλιν Τσαγκ-Κάϊ-Σεκ στην Κίνα.

Έτσι, με την έγκριση της ΚΔ σχηματίστηκε ένα Ενιαίο Μέτωπο στην Βουλγαρία του ΚΚΒ με τους πρώην συνεργάτες του Τσαγκώφ, αυτονομιστές που τώρα είχαν στροφεί εναντίον του, και με τους αγροτιστές του Σταμπολίνσκι, για ν' ανατρέψουν τον Τσαγκώφ. Φυσικά ήταν ένα μπλοκ δέχως αρχές.

Εόμφωνα με την αφήγηση του Σταυρίδη την οποία παραθέτει στο βιβλίο του 'Τα Παρασκήνια του ΚΚΕ' ο Πανίτσας ήλθε στην Ελλάδα, επικοινωνώντας με τον υπεύθυνο Σταυρίδη και του ανακοίνωσε μεταξύ των άλλων:

'Το ΚΚΒ απευθύνθη επισήμως κατά τους τελευταίους μήνες στην ΕΜΕΟ, και της ζήτησε να προστεθεί και το ΚΚΒ εις το 'Ενιαίο Μέτωπο' που είχε σχηματισθεί για την νέα προσπάθεια ανατροπής του Τσαγκώφ δια νέας επαναστάσεως, από κοινού οργανωμένης υπό των Αγροτιστών, της ΕΜΕΟ και του ΚΚΒ, συγχρόνως.

Το ΚΚΒ, εδήλωσεν ότι υιοθετεί απολύτως το κώδιον σύνθημα της ΕΜΕΟ για την αυτονομίση της Μακεδονίας και της Θράκης'.

Γνωρίζουμε -είπε- ότι ελήφθη σχετική απόφαση στο συνέδριο της Μόσχας, κι'έτι την Αυτονομία της Μακεδονίας και της Θράκης θα την ενισχύσετε και σεις, δηλ. το ΚΚΕ και το 'ΚΚ' Γιουγκοσλαβίας'.

Ο Σταυρίδης επιβεβαίωσε ότι κοινοποίησε η Μόσχα σχετικά στο ΣΕΚΕ για την συμφωνία. Αλλά, πώς θα γίνει πρακτικά αυτό, τον ρώτησε; Σ'αυτό απάντησε ο Παντίτσα στον Σταυρίδη:

'Δεν είναι ζήτημα αμέσου εφαρμογής της απόφασης της αυτονομίας της Μακεδονίας..... Τώρα πρέπει ν'ανατρέψουμε τον Τσαγκώφ.... και θα σκεφτούμε δια την αυτονομία της Μακεδονίας!'

'..... Το σχέδιο που υπάρχει προβλέπει την ενίσχυση απ'το ΚΚΕ και ενδεχομένως ακόμα και την βοήθεια της ελληνικής κυβέρνησης- ως!'

'..... Έχει υιοθετηθεί από την Βαλκανικήν διπλωματίαν. Είναι εργασία που επετεύχθη μέσω των υπουργών του Σταμπολίνσκι, και τώρα πατρονάρει όλην την κίνηση αυτή η γαλλική πολιτική, δια της Μικράς Αντάντ! Έχουμε την υποστήριξη της Γιουγκοσλαβικής και της Τσεχοσλοβακικής Κυβερνήσεως. Περιμένομεν πληροφορίες περί της στάσεως της ρουμανικής. Θα ιδούμε εδώ τι θα πει η ελληνική κυβέρνηση. Φαντάζομαι να μας βοηθήσει!'

Σχετικά, ο Παντίτσα, πληροφόρησε συγκεκριμένα ότι ο πρόην υπουργός της κυβέρνησης Σταμπολίνσκι Όμπωφ, στην Πράγα, ο Κ. Τσα-ντόφω στο Βελιγράδι και στα Σκόπια, κατέπεισαν τον Μπένες της Τσεχοσλοβακίας, τον Νίτσι της Γιουγκοσλαβίας, και υιοθέτησαν τις απόψεις των Σταμπολινσκιών, ώστε, μόλις πάρουν την κυβέρνηση, να προσχωρήσει η Βουλγαρία στην Μικρά Αντάντ και όλα τα κράτη της Βαλκανικής να συμπτύξουν Βαλκανικό Σύμφωνο. Η γαλλική κυβέρνηση έχει υιοθετήσει αυτό το σχέδιο και είναι ενήμερη και η ελληνική κυβέρνηση.

'Απεφασίσθη -είπε ο Παντίτσα- να συγκεντρωθούν στα σύνορα της Βουλγαρίας τμήματα της ΕΜΕΘ απ'την Ελληνική και Γιουγκοσλαβική Μακεδονία, 4-5 χιλ. παιδιά, απ'την Ρουμανία, στα σύνορά της και της Βουλγαρίας στην Δοβρουτσά, θα δώσουν όπλα η Τσεχοσλοβακία και Γιουγκοσλαβία, είπαν ότι στείλει και η Γαλλία.'

'Δεν γνωρίζω -είπε- ακριβώς την στάση της Ελλάδος. Θα έλθει ο Ετογιάν Ατανάσωφ στην Αθήνα και θα συνεννοηθεί με τον πρωθυπουργό Μιχαλακόπουλο.

'Όταν όλ'αυτά είναι έτοιμα, υπό την δικήν μου στρ. ηγεσίαν, και της Μακεδονίας του Περίντοπ του Αλεξαντρώφ, θα στραφεί ολόκληρη η δύναμις κατά του Τσαγκώφ και θα τους σαρδώσωμεν'.

'Βοήθεια από σας -είπε- θέλουμε για τα μετόπισθεν. Καταλύματα, μεταφορά υλικού, γιατρό, φάρμακα, χρήματα, θα βρεθούν, κ.τ.ρ. Αν θα είναι εν γνώσει της κυβέρνησης θα τα μάθουμε με την συνάντηση Ατανάσωφ - Μιχαλακόπουλου'.

Ο Πανύτσα όσο διέμευε στην Ελλάδα έμενε στο ξενοδοχείο.....
Μέγας Αλέξανδρος. Και δεν ήταν τυχαίο.

Ο Σταυρίδης κατ'εντολήν του γραμ. Αποστολίδη, και κάποιου Χατζηλιάν, ενδιέμεσου, ήλθε σ'επαφή με τον πρωθυπουργό Μιχαλακόπουλο, για να του γνωρίσει τα διαμηφθέντα με τον Πανύτσα, και για να τον ρωτήσει για την στάση της κυβέρνησης στην αντιτσαγκωφική υπόθεση, ο οποίος γνώριζε τα πάντα αλλά δεν θέλησε να εκτεθεί, η Ελλάδα σ'αυτήν την υπόθεσιν.

(Βλέπε 'Παρασκήνια του ΚΚΕ', σελίς 204-208)

Ο Πανύτσα, κατά τον Σταυρίδη, δεν ήταν άγριος και αιμοβόρος κομιτατζής όπως τον παρουσίαζε ο ελληνικός εθνικιστικός τύπος. Όταν επισκέφτηκε τον Σταυρίδη ήταν ντυμένος άψογα. Όλα του ήταν ολοκαίνουρια. πολυτελέστατα. Πουκάμισο μεταξωτό. Γραβάτα άθιχτη. Παπούτσια της τελευταίας μόδας', περιέγραψε ο Σταυρίδης.

Ο πανύτσα! Ο αρχικομιτατζής! Ξεφώνισε ο Σταυρίδης όταν τον είδε. Και δεν φοβάσαι μήπως συλληφθείς; Όχι. Έχω διαβατήριο μανονικό, σαν Αβράμοβιτς.

Αλλά ο σ. Κόρακας, που τον έβλεπα συχνά, μου αφηγήθηκε ότι είχε γνωρίσει τον Πανύτσα, αυτήν την περίοδο. Τον βρήκε πολύ συμπαθή. Του είχε φωτογραφία. Και μου την έδωσε. Είναι η φωτογραφία που έβαλα στην ιστορία μου.

ΤΟ 3^ο ΝΟΘΟ ΕΚΤΑΚΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΟΙΚΟΛΟΜΕΙ ΤΟ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟ 'ΚΚΕ' ΚΑΙ

ΨΗΦΙΖΕΙ ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΤΙΚΟ. 26.11.24 - 3.12.24.

Το 3^ο Έκτακτο Συνέδριο του ΕΕΚΕ έγινε στις 25.11.24. Ήταν να γίνει τον Ιούλη του 1924. Αλλά ήταν σε κατάσταση μισοδιάλυσης και χρειάστηκε ν'αναβληθεί.

Η τριανδρία Αποστολίδη, Μάξιμου, Κορδάτου που είχε εκλεγεί, στο Εθνικό Συμβούλιο του Φεβρουαρίου του 1924, κατ'υπόδειξη της ΚΔ, για την αναδιοργάνωση του κόμματος, για την οποία της είχαν δοθεί δικτατορικά δικαιώματα, δεν κατάφερε τίποτα πάνω σ'αυτό.

Ίσα, ίσα, με τις διαγραφές που έκανε, σύμφωνα με τις ντιρεκτίβες του Κρεμλίνου, της φιλοτροτσκιστικής οργάνωσης του Αρχιεπισκοπισμού, της αριστερότροτσκιστικής οργάνωσης του Πειραιά και της οργάνωσης 'Προς τις Μάζες' του Σεϊτανίδη αποδιοργάνωσε ακόμα περισσότερα το Κόμμα.

Πραγματικά, ο σ. Κ. Σηλάβος ανέφερε: 'Όλοι μας ξέραμε τα οργανωτικά χάλια του κόμματος όταν έγινε το έκτακτο συνέδριο. Καμιά απολύτως οργάνωση στην Αθήνα και στον Πειραιά. Στην Θεσσαλονίκη λειτουργούσε μια οργάνωση χωρίς ομοιγένεια κατευθυνόμενη από στοιχεία σαν τον Σπέρα. Ο γραμ. Γιώτης βοηθούσε τις αρχές για να ματαιώσει το συλλαλητήριο της Νεολοίας'!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΣΗΓΗΣΗ

Η εισήγηση πάνω στο πρόγραμμα του Κορδάτου ήταν εξαιρετικά ευπεριτοτομένη και τεκμηριωμένη με έγκυρα στοιχεία. Ήταν πολύπλευρη και με μια πολύ καλή ανάλυση ιστορική του ελλ. καπιταλισμού και με καθηκοντολογία η οποία είχε για επίστεψη το στρατηγικό σύνθημα της Εργατοαγροτικής Κυβέρνησης.

Για το 1924 διαπίστωνε δεινή κρίση, πολύπλευρη. Λόγω των πολεμικών περιπετειών. Αλλά και κάποια ανταχή του καπιταλισμού. Διαχωρίζονταν απ' την Γεωργιαδική Φεβρουαρινή προοπτική του 1922, για την σταθεροποίηση του καπιταλισμού στην οποία είχε προσανατολισθεί και ο διεθνής σκηπορουνισμός, απ' όπου και η περίοδος νομιμότητας, για το κίνημα. Όμως συνεκτιμούσε σημαντική αδυναμία του κόμματος για να συνδεθεί με τις μάζες και να μπορέσει να βαδίσει το δρόμο προς την εξουσία που ξανοίγονταν ανεικνεμενικά.

Γενικά η θέση του στηρίζονταν στην Ζηνοβιεφική άποψη του 5^{ου} συνέδριου για άνοδο του κινήματος με κάποιες διακυμάνσεις, ενώ το μετά την ήττα του 1923, έπαιρνε το δρόμο της υποχώρησης. Φυσικά παρεδίδετο ελλείψεις. Αλλά η κριτική που του έγινε ήταν σφοδρότατη σχεδόν εφ' όλης της ύλης. Όχι μόνο για τα λάθη αλλά και για τα μη λάθη.

Ήταν μια επίθεση προδιαγραμμένη για την διαφωνία του πάνω στο σύνθημα της ΚΔ για Ένιαία και Ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη. Για το θέμα αυτό ο Κορδάτος είχε ιδιαίτερη εισήγηση όπως και για το αγροτικό.

Η κριτική του Κορδάτου απ' τον Π. Πουλιόπουλο άρχιζε απ' το σύνθημα της πολιτοφυλακής που δεν θεωρούσε ζήτημα αρχής την διαφωνία που εγέρθηκε εναντίον του. Το θεώρησε λαθεμένο γιατί 'δεν μας φέρνει στο γενικό μας σκοπό την διάλυση του αστικού στρατού και του εξοπλισμού του προλεταριάτου, τουναντίον σταματάει αυτών τον αγώνα και δεν διευκολύνει τον αντιμιλιταριστικό αγώνα.

Σ' αυτό ο Κορδάτος απάντησε ότι σχετικά ζήτησε την γνώμη του Βουλγαρου αντιπροσώπου που το ενέκρινε! Κι' εξ άλλου, το αντίγραφε απ' το Βουλγάρικο πρόγραμμα. Και προκάλεσε τον αντιπρόσωπο ν' απαντήσει. Εκείνος όμως δεν απάντησε! Και μόνο οι με ευλύγιση ραχοκοκκαλιά μίλησαν για 'παρεξήγηση'.

Η εισήγηση -είπε ο Π.Π.- έπρεπε να μας δώσει πρωτίτως κριτική του εμπορικού ισοζυγίου, το ρόλο που παίζουν στην οικονομική ζωή της χώρας τα ξένα κεφάλαια και ποισακριβώς. Να καθορίσει την κρίση της Εθνικής Οικονομίας'. (Πράγματα τα οποία βρήκω ότι απαντήθηκαν.)

'Στην δημοσιονομική κρίση ακόμα δεν μας παρουσιάζει παρά μια πενιχρή εικόνα της φορολογίας και του προϋπολογισμού' (Π.Π.)

'Ο Κορδάτος δεν μας παρουσιάζει και τας υορφάς υπό τας οποίας εκδηλώνεται αυτή η κοινωνική κρίση της χώρας'.

Ο Ε.Ο. Ψιδος ομολόγησε ότι πήρε μέρος στο συνέδριο σαν αντιπρόσωπος της ΟΚΝΕ, ενώ διωκόταν.

Ο Ευαγγελόπουλος, -όπως με πληροφόρησε- πήρε μέρος σαν αντιπρόσωπος Βόλου, ενώ έλειπε απ' τον Βόλο 1 χρόνο. Διορίστηκε.

Ο Στίνας αναφέρει στις 'Αναμνήσεις' του ότι κλήθηκε να πάρει μέρος με σημείωμα του Αποστολίδη, χωρίς να εκλεγεί απ' το τμήμα του.

Η ανακοίνωση του Συνεδρίου παραδέχτηκε ότι δεν έγινε κατάλληλη οργανωτική και πολιτική προετοιμασία. κι' όμως μαγειρεύονταν 9 μήνες!

Σύμφωνα με την προκήρυξη για την Οργάνωση του Συνεδρίου αποκλείστηκαν απ' αυτό ακόμα και ορισμένα τμήματα!

'Το Συνέδριο δεν έγινε κουφά απ' την αστυνομία, αλλά κι' απ' το κόμμα'. 'Ε'αυτά τα μαγειρέματα συμμετείχαν ενεργά αντιπρόσωποι της ΚΔ και της Β.Ο.'. έγραψε ο σ. Στίνας στις 'Αναμνήσεις' του.

'Ότι όμως έχει μεγάλη σημασία είναι που δεν προηγήθηκε καμιά συζήτηση εσωκομματική ή δημόσια, που τότε μπορούσε να γίνει, και η κατάσταση το επέτρεπε.

Παρατηρήθηκε ότι για πρώτη φορά ύστερα από 9 Συμβούλια, Συνδιασκέψεις, Συνέδρια, δεν γίναν γνωστά τα ονόματα των συνέδρων, ούτε δημοσιεύτηκαν τα πρακτικά. Η συκοφάντηση έγινε για να κρύψει τις αυθαιρεσίες και τις επεμβάσεις των γραφειοκρατών της ΚΔ και της Β.Ο., που απέβλεπαν να εξοντώσουν τους κάθε μορφής αντιπολιτευομένους, κι' ειδικά τους αντιθέτους στο αυτονομοτικό.

Στις Οργανώσεις Γυθείου, Λειβαδιάς, Χανίων, Κύμης, Οικαλίας, Αργοστολίου, Τρίπολης, δόθηκε συμβουλευτική ψήφος. Δόθηκε όμως ειδικότερη θετική ψήφος στην ΟΚΝΕ, στην ΓΕΕΒ, στην εξελεγκτική επιτροπή και στην απερχόμενη ΚΕ.

Και το Κρεμλίνο έστειλε πέντα (αρ. 5) αντιπροσώπους, δόσους ούτε στα μεγάλα κόμματα της Ευρώπης δεν έστελνε! Της ΚΔ 1, της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΚΔ 1, της Βαλκανικής Ομοσπονδίας 1, και των κομμμάτων Ιταλλίας, Ιταλίας, από 1!!!

Και δεν έδωσαν θετική ψήφο στο τμήματα που έδωσαν το παρόν!!

Αρχηγός της αντιπροσωπείας ήταν ο Μανουήλακι, υπεύθυνος της ΚΔ για την Βαλκανική. Ήλθε στην ΚΕ με τις πλάτες του Στάλιν. 'Εταν πρώην μενσεβίκος, με πληροφόρησε ο εξαποστειλμένος και παλαίμαχος σ. Κόρσας. Στα πρακτικά γράφονταν 'Μιχάλης'.

'Ετσι η σταλινική ηγεσία της ΚΔ κατοχύρωσε την πλειοψηφία με μια νοθεία δίχως προηγούμενο!

‘Δεν μας εξάγει τον σπουδαιότατον παράγοντα της εξάρθρωσης αυτής, τους πρόσφυγες. Το ίδιο και για τους αγρότες, που αποτελούν κι’ αυτόι μια μεγάλη επαναστατική δύναμη’.

Πάνω στο θέμα του φασισμού ο Π.Π. είπε ότι ‘η εισήγηση δεν είναι σωστή’.

‘Ο φασισμός είναι καλός εγκαθιδρυμένος στην χώρα μας. Όχι στο πρόσωπο του Κουνδύλη, μα του Μιχαλακοπούλου’.
Κι’ αυτό έδειξε ότι απείχε απ’ την σωστή προσέγγιση του φασισμού!

Η σοσιαλδημοκρατία αντιπροσωπεύει το κοινοβουλευτικό καθεστώς και στηρίζεται στην εργατική αριστοκρατία και στις μαζικές οργανώσεις. Ο φασισμός καταστρέφει τον κοινοβουλευτισμό και στηρίζεται στην αντιδραστικοποιημένα μικροαστική τάξη και στους εξαχρεωμένους λουμπέν.

Το ΣΕΚΕ βαδίζοντας για το 3^ο έκτακτο συνέδριο, είχε προσανατολισθεί, σύμφωνα με τις ντερεχτίβες του 5^{ου} συνεδρίου, προς μια άνοδο της επανάστασης. Ενώ απ’ την άλλη μεριά είχε διαπιστώσει ότι η κυβέρνηση Μιχαλακοπούλου-Κουνδύλη ήταν επίσημη φασιστική.

Και το δέλημμα ήταν: Μπορεί το κίνημα την στιγμή που ο φασισμός ανέβηκε κιόλας στην εξουσία, να βαδίσει το κόμμα προς επανάσταση;

Οι Βούλγαροι είπαν ‘ναι’ σ’ αυτό το δέλημμα. Και μετά την άνοδο του Τσαγκώφ στην εξουσία κόνανε το πραξικόπημα, συμμαχώντας με τους Πανίτσα και Αλεξανδρόφ, και τους αγροτιστές και σπάσανε τα μούτρα τους.

Ο Π.Π. χτύπησε σκληρά -πολύ σωστά- και τις απόψεις του Κορδάτου για τον αντιμιλιταριστικό αγώνα και ιδιαίτερα για την ‘εθνική άμυνα’. Δεν διασφέρει και πολύ -είπε- απ’ τις φεβρουαριανές αποφάσεις!

Και δεν πρόσθεε ο Π.Π. την άποψη της εισήγησης του που έλεγε: ‘Δεν παρουσιάζθηκε επαναστατική κατάσταση ευθύς μετά την χρεωκοπία της υπερπιασιτικής πολιτικής’ μετά την κατάρρευση του μετώπου της Μ. Λαίας και την πεθωμένη επέμβαση του Κεμάλ στην Θράκη, οπότε ο Κορδάτος πιάστηκε και πήρε σοσιαλπατριωτική αμυντική στάση!

Ο Κορδάτος κατάλαβε ότι όλος ο βομβαρδισμός εναντίον του, όλων-όλων, και πιο πολύ των αντιπροσώπων της ΚΔ, τα βρόντηξε. Δεν προσηλθε στο θέμα του αυτονομιστικού για το οποίο έγινε η τόσο άγρια κριτική. Και τον διέγραψαν.

Αποκρυστάλλωσε όμως απόψεις κατά του Σταλινισμού. Και προσχώρησε σθεδρύβα στην Τροτσκιστική Αντιπολίτευση.

Ευνδέθηκε με τους τότε ηγέτες του γαλλικού κινήματος Ζουβαρίν, Μονάντ, που έβγαζαν την ‘Ρεβολυσιόν Προλεταριέν’ στην οποία και αργογράφησε.

Στη συνέχεια ο Π.Π. έγινε μέλος του Γαλλικού Κόμματος της Επανάστασης.

Από τον Π.Π. διακρίνεται ότι:

Μόλις μαθεύτηκε το άθροισμα του, το αναδημοσίευσαν στον 'Ρίζο' (25-2-27) και τον Βιέγραψαν. (+)

(Βλέπε Λ. Καρλιάφτη (Καστρίτη) 'Μπολσεβικισμός και Τροτσκιζμός στην Ελλάδα' -Μέρος Πέμπτον. Σελ. 52)

Η ΣΙΕΓΓΗΣΗ ΤΟΥ Ο. Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Απ'τα πρακτικά του 3^{ου} Εκτάκτου Συνεδρίου που εξέδωσε το ιστορικό τμήμα της ΚΕ αντιγράφουμε την εισήγηση που έκανε ο Ο. Π.Π. για το εθνικό, και την απάντηση του ο. Αποστολίδη. Επίσης την ομιλία του ο. της ΚΑ. (Για τα πρακτικά στο σύνολό τους βλέπε την έκδοση του ΚΚΕ).

ΟΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Ο ο. Σταυρίδης τονίζει το απραγματοποίητον της ελευθέρως αυτοδιάθεσως των λαών εντός του αστικού καθεστώτος και εκλαμβάνει το σύνθημα περί ανεξαρτησίας της Μακεδονίας ως απλόν ζήτημα στρατηγικής μονούβρας. Οι θέσεις της Κ.Δ. δεν είναι αυτές. Η θέση μας απέναντι του εθνικού ζητήματος είναι ζήτημα προγραμματικών αρχών και όχι στρατηγικής μονούβρας. Η βάση που θέτει ο ο. Σταυρίδης δεν είναι η του Κομμουνιστικού Προγράμματος αλλ'η βάση του Μπάουερ, που ως μόνη λύσιν του εθνικού ζητήματος παραδέχεται τον σοσιαλισμόν. Αυτό όμως δεν είναι ορθόν. Δεν μπορούμε σήμερα να παραβλέψουμε τον αγώνα των εθνικοτήτων, καθώς δεν μπορούμε ν' αναβάλλουμε την απελευθέρωση των εθνικών μέχρι της εγκαθίδρυσως του σοσιαλισμού. Αναπτύσσει τας επί του σημείου τούτου διαφοράς της Λενινιστικής αντιλήψεως και της γνώμης της Βόζας Λούζεμπουργκ, ο αγώνας για την ελεύθερη αυτοδιάθεση των λαών μέχρις αποχωρισμού αποτελεί ένα μέσο πάλης κατά του ιμπεριαλισμού. Στις παραμονές του πολέμου οι αστικές κυβερνήσεις διεκήρυξαν πως κάνουν τον πόλεμο για την απελευθέρωση των λαών. Αλλ'όχι μόνον αυτό δεν έγινε, αλλ'και οι χώρες κατανεμήθησαν, σύμφωνα με τους ιμπεριαλιστικούς των σκοπούς, και νέα και χειρότερη επηκολούθησε υποδούλωση. Βεημιουργήθηκαν κρατίδια εθνικοτήτων, τυφλά όργανα του ιμπεριαλισμού. Η Κ.Δ. πρέπει να χρησιμοποιήσει τις επαναστατικές δυνάμεις των εθνικοτήτων κατά της μπουρζουαζίας.

Ένα άλλο θεμελιώδες ζήτημα. Τα όσα λέει ο ο. Σταυρίδης θά'ναι σωστά μόνον αν πάρουμε τη Μακεδονία σαν ένα εθνικό σύνολο. Υφίσταται πράγματι εκδηλώσεις, που μας δείχνουν καθαρά την ύπαρξη εθνικής συνειδήσεως στο Μακεδονικό λαό. Το Μακεδονικό λοιπόν ζήτημα δεν το δημιουργεί η Διεθνής αλλ'υπάρχει στα πράγματα. Προκειμένου τώρα να προβούμε στην εκτέλεση είμαστε υποχρεωμένοι να μελετήσουμε βαθύτερα τις δυνάμεις που να υλοθετήσουνε το σύνθημά μας και θα

(+) Σημ.

Τον είχαν ξαναπάρει μετά την πρώτη διαγραφή όταν πιάστηκε όλη η ΚΕ.

κινηθούν σε βάση πάνω σ' αυτό. Και μέσα στις εργατικές ακόμη μάζες υφίσταται μια σύγχυση για το ζήτημα το μακεδονικό. Οι συγχύσεις αυτές πρέπει να διαλυθούν. Θα θέσουμε καθαρά τα συνθήματά μας. Το μακεδονικό και θρακικό ζήτημα παρουσιάζεται σήμερα για το κόμμα ως το ζήτημα που έχει την αμεσότερη επίδραση στην πολιτική ζωή της χώρας. Γι' αυτό και δεν μπορούμε με κανέναν τρόπο να το ξεχωρίσουμε από τη γενική πολιτική κατάσταση, όπως κάνει ο σ. Κορδός στην εισήγησή του, δεδομένου ότι αποτελεί το κέντρο της βαρύτητας μέσα σ' αυτή. Προς τη μπουρζουαζία θα πούμε. Ζητάτε να πείσετε τις μάζες πως είμαστε υπέρ του δικαίου των εθνικοτήτων. Δέχετε την αυτονομία των 14 χωριών της Β. Ηπείρου καίτοι τα θέλετε καθαρώς ελληνικά. Απολυθείτε σ' αυτό τη γενική κίνηση όλων των ασεκτικών κυβερνήσεων. Για το ελληνικό κράτος η διατήρηση της Μακεδονίας στοιχίζει τα 3/4 του προϋπολογισμού για τη στρατιωτική προύρηση κ.λ.π. Για να κρατήσετε τις 700 χιλ. των προσφύγων στη Μακεδονία διαθέτετε όλα τα εισοδήματα του κράτους επί της Β. Ελλάδος και αφήνετε έτσι ανεκτελεστή ένα σωρό έργα, που θα χρησιμοποιούσαν στη βελτίωση της παραγωγής και στην οικονομική ανοικοδόμηση του λαού. Η Μακεδονία απειλείται σήμερα από τη Βουλγαρία (έξοδος στο Αιγαίο) και τη Σερβία (βλέψεις επί Θεσ/νίκης), πώς από τα κράτη αυτά κρύβεται η υπερπαραπολιτική Γαλλία και Ιταλία, το ξέρετε πολύ καλά αυτό. Η απειλή ενός νέου πολέμου είναι άμεση. Ένα τμήμα του μακεδονικού πληθυσμού έχει οργανωθεί στην Εσωτερική Μακεδονική Οργάνωση και ζητεί ενόπλιω να γυρίσει στα σπίτια του. Είναι συμφέρον του λαού να δοθεί η ανεξαρτησία στη Μακεδονία. Ασφαλώς δε θα πείσουμε μ' αυτά τη μπουρζουαζία. Μα θα τη σπαιρέσουμε τα όπλα με τα οποία μας καταπολεμά. Θα δώσουμε εμείς τη μόνη λύση κατά του πολέμου. Πετυχαίνουμε ακόμη την κατάχτηση των μικροαστικών μαζών, γιατί αυτές κυρίως θίγει η απειλή του πολέμου. Και με μια τέτοια εκτέλεση των αποφάσεων της ΒΚΟ, το κόμμα μας θα βρη το ασφαλές μέσον για να γίνει κόμμα μαζών. Ο τρόπος που εμείς μπορούμε να μιλάμε για το εθνικό ζήτημα δεν είναι αγώνας για να πείσουμε την υπερπαραπολιτική μπουρζουαζία, αλλά αγώνας να ωθήσουμε τις μάζες ενάντια σ' αυτήν. Η μπουρζουαζία δεν εννοεί να ορθώσει την εστία του νέου πολέμου, γιατί έχει συμφέρον να τη διατηρεί αυτήν την εστία. Κυριότερο λοιπόν αυτήν την υπερπαραπολιτική μπουρζουαζία για ν' αποκορύψετε την απειλή του πολέμου, για να πετύχετε την εθνική σας ανεξαρτησία. Αυτό θα πούμε στις μάζες κι' εδω ακριβώς γίνεται η επαναστατική του συνθήματός μας. Και την όλη αυτή του συνθήματος ο σ. Σταυρίδης δεν την αναλύει. Το μακεδονικό και θρακικό είναι για μας ζήτημα αρχών από του οποίου εξαρτάται η υδύτης μας ως κόμματος κομμουνιστικού. Ο σ. Σταυρίδης ούτε αυτό αναλύει. Τις αποφάσεις της ΒΚΟ θα τις εκτελέσουμε όχι υπό στενή αντίληψη πειθαρχίας αλλ' από συνείδηση των ιδίων μας προγραμματικών αρχών. Και δεν μπορούμε να λεγόμεστε κόμμα κομμουνιστικό αν στο συνέδριο αυτό επικρατήσουν άλλες αντιλήψεις. Ο Γεωργιάδης αμφισβήτησε την ύπαρξη του εθνικού ζητήματος για μας υποστήριξε, ότι επήλθε, τελεία εθνική αλλοίωση στη Μακεδονία, οι εθνολογικά διαφοροί εξέλιπον, συνεπώς κάθε ανακίνηση του ζητήματος δεν στέκει και προσβάλλει δι' αλλοτρίους σκοπούς την ακεραιότητα της 'πατρίδος'. Η αντίληψη αυτή είναι καθαρά σοσιαλδημοκρατική. Αντικειμενικά σοσιαλδημοκρατική είναι και η άποψη του να δεχθούμε μεν κατ' αρχήν την απόφαση, επιφυλασσόμενοι όμως να τη θέσουμε σε εκτέλεση σε καταλληλότερες συνθήκες, λέγει την συγκεντρώσεως των προσφύγων κ.λ. π. Την προπαγανδιστική που τονίζουν οι σύντροφοι που συμφωνούν με την

παραπάνω άποψη δεν μπορούμε να την αντιλαμβανόμθα στατικώς αλλά διαλεκτικώς. Προπαγανδευή χωρίς μια ενεργή δράση είναι οδύνη. Η καλύτερη προπαγανδευή για την παρουσία είναι το υπόμνημά μας στην παρόνομη κατάσταση. Και η καλύτερη προπαγανδευή για το μακεδονικό και το θρακικό ζήτημα είναι ο αγώνας για τη μακεδονική και θρακική ενότητα και ανεξαρτησία. Οι σύντροφοι που τάζονται με τις παραπάνω απόψεις πρέπει να μας πουν τι εννοούν λέγοντες προπαγανδευή. Η άποψη του σ. Κορδάτου ότι ρέχνοντας το σύνθημα θα δημιουργήσουν με φασίστες είναι πολύ επικίνδυνη. Ασφαλώς η κάθε μας δράση θα δημιουργεί και αντίδραση. Αλλά ως επιχείρημα δεν μπορεί ποτέ να χρησιμεύσει η αδράνεια. Για τους πρόσφυγες (οι της Ανατολικής Θράκης θα επανέλθουν στην πατρίδα τους) θα ζητήσουμε απαλλοτοίωση όλων των κτημάτων, δημοσίων, μοναστηριακών και ιδιωτικών όχι μόνον της Μακεδονίας αλλά και της Θεσσαλίας και Ηπείρου. Το ουσιώδες είναι να πεισθούν ότι δεν θα επανέλθουν ποτέ στην πατρίδα τους με τις λόγχες και ότι η επάνοδος τους μπορεί να επιτευχθεί μόνον με μια Βαλκανική Ομοσπονδία. Τελευταίον διαψεύδει τον ισχυρισμό της ΚΕ, ότι οι αντιπρόσωποι του Κόμματος στο V Παγκόσμιο Συνέδριο και στην VII Βαλκανική Συνδιάσκεψη δεν εξέφεραν και δεν υπεστήριξαν τις απόψεις της.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ: Ο σ. πουλιόπουλος εξηγήθη αρκετά σαφώς. Το Συνέδριον όμως πρέπει ν' ακούση και την άποψη της ΚΕ, που συγκρόνως έρχεται και ως ματηγουρούμενη για τη μη εκτέλεση των αποφάσεων της ΒΚΟ. Από τον Μάϊον ακούη η ΚΕ έγραψε στην ΒΚΟ, ότι παραδέχεται ως ορθόν το σύνθημα της ενιαίας και ανεξαρτήτου Μακεδονίας και Θράκης και ήρχισε να σκέπτεται σοβαρώς για την εκτέλεση των υποχρεώσεων της. Εξήτασε την κατάσταση του κόμματος και ειδικά των μακεδονικών τμημάτων, που και αυτά κυρίως θ' αναλύμανον την εκτέλεσιν. Τον Μάϊον απέστειλεν εις τα μακεδονικά τμήματα τον σ. Σταυρίδη, ο οποίος εκάλεσε συσκέψεις των κυριωτέρων στελεχών εις τα οποία και εξήγησε τις αποφάσεις της ΒΚΟ. Εις τας συσκέψεις, όμως, αυτές γενικώς συνήντησεν άρνησιν. Η άρνησις αυτή, όμως, κάθε άλλο παρά κατέπεισε την ΚΕ, ότι έπρεπε να σταματήσει πάσαν εργασίαν επί του σμειείου αυτού. Της κατέδεδεν όμως ότι απητείτο μια προπαγανδευή του κόμματος, ώστε τούτο να καταστή ικανόν ν' ανταποκριθί προς τα καθήκοντά του και το λανσάρισμα του συνθήματος και ο αγώνας που θα διεξήγεται πάνω σ' αυτό να αποφέρει και ωφέλη στο κίνημα γενικά της Βαλκανικής. Απητείτο ν' αναλυθεί το σύνθημα μέσα στη μάζα του κόμματος. Να εξασφαλισθή η στεναιτάτη σύνδεσις μεταξύ κόμματος και μαζών, καθώς και η επαφή του με τας επαναστατικές οργανώσεις των εθνικών μετονοτήτων. Αλλά υπήρχον και άλλοι λόγοι, που συντέλεσαν στη λήψη των αποφάσεων αυτών της ΚΕ. Η εθνολογική και κοινωνική ούνησις του ελληνικού τμήματος της Μακεδονίας σήμερα δεν είναι η αυτή με τα λοιπά τμήματά της. Εις τα λοιπά τμήματα υπάρχουν ισχυρές επαναστατικές εθνικές οργανώσεις αγωνιζόμενες από δεκαετίαι υπέρ της εθνικής των ανεξαρτησίας και των οποίων τα συνθήματα υιοθέτησαν τα ΚΚ της Βαλκανικής. Έτσι και καθίσταντο κόμματα μαζών εμφανιζόμενα ως τα μόνα πολιτικά κόμματα που υπεστήριζαν τις οργανώσεις αυτές στον αγώνα τους. Αλλά εις το ελληνικό τμήμα της Μακεδονίας η άφιξη και η διασπορά 600 χιλ. προσφύγων επέφε μια μεγάλη εθνολογική μεταβολή και κατέστησε τον αγώνα του κόμματός μας πολύ πιο δυσκολότερον απ' τον αγώνα των λοιπών κομμάτων της Βαλκανικής. Και όχι μόνον ουδεμία σχεδόν επαφή είχε το κόμμα μας με τας προσφυγικάς μάζας αλλά τελευταία αυτά ήσαν

και οι αντιδραστικότεροι της χώρας. Σύμφωνα με το σύνθημά μας ο προσφυγικός πληθυσμός δεν είχε πια καμιά θέση στη Μακεδονία. Υπό τοιαύτας συνθήκας χωρίς να έχει γίνει καμιά προπαρασκευή των δυναμένων του κόμματος, ώστε να έχει εξασφαλισθεί η επαφή του με τις μάζες, πώς θα μπορούσαμε να ρίξουμε σύνθημα με το οποίο οι προσφυγικές αυτές μάζες διώχνονται από τον τόπο της εγκαταστάσεώς των; Τα ζητήματα αυτά η ΚΕ έσπευσε να τα γνωρίσει στη ΒΚΟ, αλλά αυτή δεν απάντησε στην έκθεσή της. τελευταία λέγει ότι υπάρχουν και άλλα σημεία στα οποία επιφυλάσσεται να δώσει εξηγήσεις κατά τη διεξαγωγή των συζητήσεων. Τονίζει δε ότι η σοβαρότης του θέματος απαιτεί μελέτη, βαθειά και ψήφισιν μελετημένων αποφάσεων. Δευτερολογών επί σχετικής ερωτήσεως του σ. Μάγγου λέγει. Οι αντιπρόσωποι του Κόμματος σ. Μάξιμος και Πουλιόπουλος αντί να επεξηγήσουν προηγουμένως το σύνθημα μέσα στο Κόμμα για να το καταλάβουν πρώτα τα μέλη του, ήρχισαν ν'αρθρογραφούν απ' το Ριζοσπάστη, συνέπεια δε της αρθρογραφίας ταύτης υπήρξαν οι άμεσες καταδιώξεις των αγωνιστών του κόμματος στη θράκη και τη μακεδονία. Αλλά η πλειοψηφία της ΚΕ δεν μπορούσε να φέρει το κόμμα στην καταστολή. Η άποψή της ωστόσο δεν έχει καμιά σχέση με τα περί 'μακράς νομίμου υπάρξεως' του σοσιαλδημοκρατισμού. Και ακριβώς δι' αυτό επέσπευσε τη σύγκληση του Συνεδρίου για να λυθή το κεφαλαίως αυτό ζήτημα. Δίδει έπειτα εξηγήσεις δια την μη δημοσίευσιν των αποφάσεων της ΒΚΟ. Κατά την περίοδον εκείνην η κατάσταση ήτοι τοιαύτη (ενδεχομένη επανάσταση στη Βουλγαρία, κίνδυνος πραξικοπηματικής επικρατήσεως του φασισμού του Κονδόλη κ.λ.π.), ώστε αν έκαμνε μίαν απλήν αρθρογραφίαν χωρίς να μπορεί να τη συνοδεύσει με μια πλατειά δόσση, λόγω της ανεπαρκούς συνδέσεως του κόμματος με τις μάζες, και ιδίως τις προσφυγικές, δε θα έκαμνε τίποτ'άλλο παρά να δώσει θέση στη χειρότερή αντίδραση της Βαλκανικής.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΛΟΓΟΣ: Τη θέση των προσφύγων απέναντι του συνθήματος γενικώς θα την καθορίσουμε μόνον κατόπιν εμπειρογιστημένης στατιστικής μελέτης. Σήμερα μπορούμε να τονίσουμε τρία σημεία. α) την απαίτηση του πληθυσμού δια της μεταφοράς των θρακικών προσφύγων στην Αν. θράκη. β) η βελτίωση του καλλιεργητικού τόσου εις έκτασιν (όχι αστική αλλά πλήρη εργοταξοτική αποκατάσταση) όσον και εις έντασιν (αποξερωντική, αντιπλημμυρικά κ.λ.π.). γ) μία ευρεία κοινωνική πολιτική. Το ότι όμως το Κόμμα δεν έχει ακόμη μία καθορισμένη προσφυγική πολιτική, αυτό δεν είναι και λόγω αναβολής της εκτελέσεως των αποφάσεων της ΒΚΟ. Το κύριο και το βασικό είναι να πείσουμε τους πρόσφυγες, ότι είναι οδύνητος η επάνοδος των δια των όπλων.

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Κ.Δ.: Το εθνικό ζήτημα είναι βέβαια σπουδαίο, κεφαλαίως πολιτικό ζήτημα που πρέπει να το συζητήση πλατειά το Συνέδριο. Πάνω σ' αυτό μας δόθηκε και η εισήγηση του σ. Σταυρίδη, κι' εκτός αυτού ερετθή και η άποψη της ΚΕ. Ας ερετάσουμε πρώτα τις θέσεις του σ. Σταυρίδη. Πρέπει να παραδεχθούμε ότι ο σ. Σταυρίδης άσκημα καταλαβαίνει το εθνικό μας ζήτημα όταν το θεωρεί μονάχα σαν στρατηγική. Το εθνικό ζήτημα έχει τεράστια σημασία για όλα τα ΚΚ. Και πάνω σ' αυτό πολύ σαφώς διακρίνεται η διαφορά μεταξύ της αστικής και προλεταριακής πολιτικής. Το προλεταριάτο είναι η μόνη τάξη της συγχρόνου κοινωνίας, η οποία δεν έχει συμφέρον από την εθνική καταπίεση. Αυτό δε το αποδεικνύει όχι μόνο με λόγια αλλά και στη πράξη, απαιτώντας και βοηθώντας όποι μπορεί τον εθνικό αυτοκαταρτισμό. Πάνω στο εθνικό ζήτημα το ΚΚ σαφώς διακρίνεται απ' τη σοσιαλ-

δημοκρατία και τους σωβινιστές της II Διεθνούς, η οποία αρνούμενη να παραδεχθί το σύνθημα της εθνικής αυτονομίας, στην ουσία βοηθεί την υπορριζούσα των χωρών της να καταπιέζει τις εθνικότητες. Το σύνθημα του αυτοκαθορισμού των εθνотητών έχει μια τεράστια ιστορική σημασία, για τις χώρες της εγγύς και άπω Ανατολής, όπου δεν γέννηε ακόμη η εθνική αστική επανάσταση. Για την Τουρκία, Περσία, Κίνα, το σύνθημα αυτό είναι η σημαία της πάλης κατά του ιμπεριαλισμού. Για τους αποικιακούς λαούς των Ινδιών και της Αφρικής το σύνθημα του εθνικού αυτοκαθορισμού καθορίζει ολοκληρω τον τρόπο της πάλης των κατά του διεθνούς κεφαλαίου. Το να λέμε ότι το σύνθημα αυτό έχει τη σημαία στρατηγικής μανούβρας σημαίνει πως δεν καταλαβαίνουμε την προγραμματική σημαία του συνθήματος αυτού. Άλλο μεγάλο λάθος κάνει ο σ. Σταυρίδης όταν λέγει ότι η λύση του εθνικού ζητήματος είναι αδύνατος επί καπιταλισμού. Οι παλαιοί σοσιαλδημοκράτες με επί κεφαλής τη Ρόσα Λούξεμπουργι εδούκμασαν να υποστηρίξουν την άποψη αυτή. Συντρίφτηκαν σε πολλές συνδιασκέψεις του ρωσικού κόμματος και ο σ. Λένιν με τον πιο οξύ τρόπο κριτικάροντας τους Πολωνούς συντρόφους απέδειξε λαμπρότητα με τ' άρθρα του το 1913, ότι τέτοιοι ισχυρισμοί σημαίνουν στην πράξη άρνηση της πάλης για το δικαίωμα του αυτοκαθορισμού των εθνικотητών. Κάνουν οι σοσιαλδημοκράτες, υποστηρίζοντας στην πράξη τη μπορούσαζία τους που καταπιέζει άλλους λαούς, σκεπάζουνε την προδοσία τους με τα λόγια ότι είναι αδύνατο να λυθί το εθνικό ζήτημα με τον καπιταλισμό. Ο σ. Λένιν στα άρθρα του φέρνει παράδειγμα, όπου στο αστικό καθεστώς ένας λαός απόχτησε την κρατική του ανεξαρτησία. Ήτανε στα 1905, όταν ο νορβηγικός λαός μέχρι τότε καταπιεζόμενος απ' το σουηδικό κράτος, κέρη στη σύγχρονη πάλη του σουηδικού και νορβηγικού προλεταριάτου, απέκτησε ξεχωρισμό απ' τη Νορβηγία και σχημάτισε ανεξάρτητο κράτος. Αλήθεια στη Νορβηγία δεν έγινε μια σοσιαλιστική δημοκρατία, γιατί το προλεταριάτο ήταν αδύνατο τότε ακόμη, το δικαίωμα όμως του νορβηγικού λαού να υπάρξη δίχως να το εκμεταλλεύεται άλλο έθνος επιτεύχθη. Στις θέσεις του σ. Σταυρίδη υπάρχουν πολλές άλλες ανακρίβειες, εγώ όμως θα επιστήσω την προσοχή του Συνέδριου στα σοβαρότερα σημεία. Τώρα για την άποψη της ΚΕ θα μιλήσουμε ίσια κι ανοιχτά, διότι πρόκειται όχι για τον τάδε ή τάδε σύντροφο, αλλά για το πρόγραμμα ολοκλήρου του κόμματος. Πρέπει να πούμε ίσια ότι η ΚΕ αρνήθηκε να παραδεχθί την άποψη της Κ.Α. και της ΒΚΟ επί του εθνικού ζητήματος. Η ΚΕ λέγει ότι το παραδέχεται κατ' αρχήν. Για μας τους κομμουνιστές δεν υπάρχει αυτή η διαίρεση. Όλα όσα ο κομμουνιστής παραδέχεται τα παραδέχεται μονάχα στην πράξη. Κάνουν οι φόβους για την παραδοχή της αρχής δίχως την εφαρμογή της στην πράξη δεν αξίζουνε πεντάρα. Τη διαφορά της αρχής της με την ΚΑ την εξηγεί με δύο αιτίες.

α) Ότι η εθνική σύνθεση της Μακεδονίας αλλοιώθηκε με τον εθνικισμό των προσφύγων, και β) ότι δια του συνθήματος θα επροκάλει καταδιώξεις του κόμματος και γι' αυτό το Κόμμα δεν ήταν έτοιμο. Ας εξετάσουμε τα επιχειρήματα αυτά.

1. Υπάρχει μακεδονικός λαός που έχει δικαίωμα ανεξαρτήτου κρατικής υπάρξεως; Αυτό θέματα κανείς δεν το αμφιβάλει. Απεναντίας σ' όλη τη μαρξιστική φιλολογία υποδεικνύεται πάντα ο μακεδονικός λαός σαν ένα παράδειγμα σφής του πιο πολύ καταπιεζόμενου λαού, που έχει διακλιθεί από το κράτος. Γενόνως αναμφίβολο ότι τόσο η σερβική μπορούσαζία όσο και η ελληνική και η βουλγαρική κάνουν-

νε πολιτική εθνικής καταπίεσεως και βίαιου ελληνοισμού του μακεδονικού λαού. Μήπως οι Βούλγαροι, οι Τούρκοι έχουν το δικαίωμα να χουν σχολεία στην πτρική τους γλώσσα, είτε τοπική αυτοδιοίκηση και δικαστήρια; Το μακεδονικό ζήτημα είναι σαφές παράδειγμα του πιο αιχμαρού της εθνικής καταπίεσεως και το ΚΚ της Βαλκανικής, το Βουλγαρικό και το Σερβικό, προ πολλού είδανε την απαίτηση της ανεξαρτησίας της Μακεδονίας. Το ελληνικό Κόμμα δεν τό'κανε μέχρι σήμερα. Αλλάζει η ελληνική κυβέρνηση κάνει πολιτική βίαιου εθνικισμού της Μακεδονίας. Μήπως όμως αυτό μεταβάλλει την ουσία του ζητήματος; Πάντοτε και.... η καταπιέζουσα μπουρζουαζία τείνει να επικρίσει τις περιφέρειες με αλλοεθνείς πληθυσμούς. Έτσι έκανε η γερμανική μπουρζουαζία με την πολωνία, έτσι έκανε η απολυταρχική Ρωσία στον Καυκάσο και στο Τουρκιστάν. Έτσι κάνει και η ρουμανική μπουρζουαζία στην Δοβρουτσα και τη Βεσσαβία. Καμιά φορά όμως και πουθενά δεν υπήρξε περίπτωση που να μπορεί η μπουρζουαζία με το βίαιο εθνικισμό της να εξοντώσει έναν άλλο λαό. Το εθνικό αίτημα του πληθυσμού που υπάρχει στη μακεδονία δεν είναι δυνατόν να εξοντωθεί με οποιαδήποτε πολιτική εθνικισμού. Μπορείς να μπάσεις ανάμεσα του άλλα στοιχεία, μπορείς να τον διώξεις απ' τη γη που καλλιεργεί, όμως δεν καταστρέφονται οι εθνικές του τάσεις, απ' αυτές δυναμώνουν. Ακόμη και οι Τούρκοι φεουδάρχες πασάδες, που 'λυσαν' το αρμενικό ζήτημα με τη γενική απαγή των Αρμενίων, δεν μπόρεσαν να εξοντώσουν την ύπαρξη του αρμενικού λαού στην Τουρκία. Τα συνθήματα του κόμματος πάνω στο μακεδονικό είναι πολύ σαφή. Πρέπει να κάνουμε την πιο ενεργητική πάλη για το δικαίωμα του αυτοκαθορισμού του μακεδονικού λαού, μέχρι του κρατικού του ξεχωρισμού, και την πιο δραστήρια πάλη εναντίον της αποικιοκρατικής πολιτικής της ελληνικής κυβερνήσεως. Στην πολιτική αυτή πρέπει να αντιτάξουμε την απαίτηση της για τους πρόσφυγες κατά πρώτον λόγον, της κρατικής και μοναρχιστικής. Πρέπει να διεξαγάγουμε, την εργασία μας μέσα στους πρόσφυγες, εξηγώντας τον ύπουλο σκοπό της αποικιοκρατικής πολιτικής της κυβερνήσεως, η οποία ερεθίζει ένα μέρος του πληθυσμού εναντίον του άλλου. Πρέπει να οργανώσουμε την πάλη τους πάνω στην απαίτηση των μεγάλων ιδιοκτησιών. Το να φοβηθούμε ότι μέρος των ασυνειδήτων προσφύγων θα στραφή εναντίον του κόμματος, αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε εμπιστοσύνη στο κόμμα και στο προλεταριάτο και δεν πιστεύουμε στην κοινωνική ορθότητα των συνθημάτων μας. Αυτό ρωσικά λέγεται 'χρυσίζω', όταν δηλ. το κόμμα δεν πεί πρωτοπορία αλλά ακολουθεί, ουρά στις μάζες. Η ΚΕ δεν εδβήχθηκε το σύνθημα της ανεξαρτησίας της Μακεδονίας και Θράκης, δεν έκανε καμιάνα εναντίον της αποικιοκρατικής πολιτικής της ελληνικής μπουρζουαζίας. Αυτό είναι χειρότερο από λάθος. Προ πολλού είπε ο σ. Λένιν ότι 'εκείνος που στην πράξη δεν παλεύει για το δικαίωμα των εθνοτήτων και εναντίον της αποικιοκρατικής πολιτικής της μπουρζουαζίας του, αυτός αντικειμενικά την βοηθάει'. Το ελληνικό κόμμα πρέπει τάχιστα να διορθώσει τη στάση του απέναντι του ζητήματος αυτού.

2. Το δεύτερο επιχείρημα της ΚΕ, ότι το ρέζιμο του συνθήματος θα προκαλούσε καταβιώσεις του κόμματος, δεν αντέχει στην κριτική. Οι σύντροφοι ας μη πετοαχθούν, αυτό όμως είναι επιχείρημα οππορουνιστικοσοσιαλδημοκρατικό. Με τέτοις επιχείρημα ακριβώς εξηγούσαν οι Γερμανοί σοσιαλδημοκράτες την προδοσία του προλεταριάτου στο διάστημα του πολέμου. Οι σύντροφοι της Γκυγκουλαβίας έφτιαξαν το σύνθημα αν και στο νόμο περί προσατάσεως του κράτους αναφέρεται

ειδικώς, ότι όποιος ρίχνει το σύνθημα αυτό καταδικάζεται σε κήτε-
ρα. Και οι Βούλγαροι σύντροφοι, τους οποίους η υπουργουσία τυφε-
κίζει αδικάστους, είχαν επίσης το θάρρος να το ρίξουνε. Η ΚΕ βοή-
θησε τις ευθύνες, διότι καθώς είπα προχθές η ΚΕ έκαμε άλλο λάθος,
υπερσηκτώντας τη νομιμότητα και εξηγώντας την με πνεύμα σοσιαλδη-
μοκρατικό, δηλ. σα φετίχ. Ο σ. Πουλιόπουλος σωστά υποδείξε ότι το
κόμμα ετοιμάζεται μες στην αλληλουχία της δράσης. Δεν γνωρίζω αν
θα πιάσει το κόμμα η καταστροφή αν ρίξει το σύνθημα καθώς είπε ο σ.
Αποστολίδης. Ξέρω όμως ότι η πραγματική καταστροφή του κόμματος
θα επέλθαι αν δεν ρίξει το σύνθημα. Το κόμμα θα κυλιέται στο σωβι-
σμό σαν αντικειμενική υποστήριξη της ελληνικής υπουργουσίας. Το
Συνέδριο ότην απόφαση επί του εθνικού φερίζει όχι μόνον να εκθέσει
τη σωστή αντίληψη πάνω στο ζήτημα, αλλά και να καταδικάσει την πο-
λιτική της ΚΕ πάνω σ' αυτό, και να υποχρεώσει την νέα ΚΕ να το θέρη
σ' εκτέλεση. Ακόμη κι αυτός ο πλεχάωφ, ιδρυτής της σοσιαλδημοκρα-
τίας, 22 χρόνια πριν έγραφε: 'Η απάντηση του αυτοκαθολισμού των εθ-
νών δεν είναι υποχρεωτική για τους αστούς δημοκράτες, ακόμη και ως
θεωρία'. Είναι όμως υποχρεωτική για μας τους μαρξιστές'. Αν το ξε-
χάσουμε το σύνθημα αυτό, είτε αν δεν αποφασίσουμε να το ρίξουμε
-και η ΚΕ ακριβώς δεν τόλμησε να το ρίξει- τότε το σύνθημα 'Προλε-
τάριοι όλου του κόσμου ενωθείτε', που βγαίνει απ' το στόμα μας θα
ήταν επαχθές φέμα'. Θυμηθείτε, σύντροφοι, τα λόγια αυτό του Πλε-
χάνωφ.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Φρονεί ότι οι συζητήσεις και περισσότερ' απ' όλα
ο λόγος του σ. Αντιπρόσωπου της ΚΔ και της ΕΚΟ θα έπεισαν το Συ-
νέδριο, ότι το εθνικό ζήτημα αφορά αυτήν την υπόθεση του κόμματος
ως κομμουνιστικό. Περικύβητα πρέπει ακόμη να εξακταρισθούν. α) Ποσοφυνες. Και αν υποθέσουμε πως αυτοί θα παραμείνουν όλοι καθώς
και η σημερινή σύνθεση της ελλην. Μακεδονίας, μήπως σήμερα δίδεται
καμιά λύση στο προσφυγικό; Ασφαλώς καμιά. Καταπίση, σμετάλλευση,
εξάρθρωση του κρατικού μηχανισμού κ.λ.π. Αυτό θα διακηρύξουμε μαζί
με το σύνθημά μας. Κι ακόμη πως το προσφυγικό θα το λύσουνε μονά-
χοι τους οι πρόσφυγες, μαζί με τους ανεξάρτητους Μακεδόνες. β) Από
απόψεως αρχών, ανατρέπει και πάλιν τα επιχειρήματα του σ. Αποστο-
λίδη λέγων ότι η γραμμή που αυτός και η ΚΕ ακολουθεί φέρνει ολδί-
α στο σοσιαλδημοκρατικό. Ελπίζει ότι ο σ. Αποστολίδης θα πείσθαι
εκ των πραγμάτων, ότι η γνώμη του δεν είναι ορθή. Η γνώμη του σ.
Πουλιώτη δεν είναι επίσης ορθή. Δεν θα πιάσουμε ποτέ να διακηρύ-
σουμε οτις μάζες ότι μόνο μια εογαταγορτική κυβέρνηση θ' αποτελέσει
τη ριζική λύση του ζητήματος των.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ: Οι προλαλήσαντες σύντροφοι έδωσαν λαμπράν θεωρη-
τικήν εξήγησιν εις το ζήτημα και κατέληξαν εις το συμπέρασμα, ότι
στην άποψη της ΚΕ, ευσηλήρχε σοσιαλδημοκρατισμός. Οι γνώμες και τα
επιχειρήματα των συντρόφων δεν υπήρξαν διαφωτιστικά γι' αυτόν. Από
τότε που οι αποφάσεις της ΕΚΟ, έφθασαν στα χέρια της ΚΕ οι σ. Που-
λιόπουλος και Μαρίνος υποστήριξαν την εκτέλεση δια της δημοσιεύσε-
ως των στο Έξορπάστη. Η πλειοψηφία όμως της ΚΕ είχε τη γνώμη ότι
η δημοσίευση δεν ήταν και εκτέλεση. Οι προλαλήσαντες σύντροφοι ε-
ξακολουθούν να υποστηρίζουν το λανσάρισμα του συνθήματος χωρίς να
υποδεικνύουν και τον πρακτικό τρόπο της δράσεως γύρω απ' αυτό. Ετο-
νίσθη εδώ από Μακεδόνες σύντροφους, ότι τα μέλη των μακεδονικών
τιμημάτων αγνοούν την ουσίαν του συνθήματος. Με τότε πως θέλουν οι
σύντροφοι να το νοιώσουν οι μάζες; Η γνώμη ότι η ΚΕ εδίσταζε προ

μας πάνω στο εθνικό καθορίζει το πρόγραμμα της δράσεως και όσον αφορά το αγροτικό, το ενιαίο μέτωπο, την αντιμυλιταριστική και αντιπολεμική πάλη κ.λ.π. Αντίς όλα αυτά ο σ. Αποστολίδης προτείνει να περιμένουμε ως που να προετοιμάση το Κόμμα. Δεν μας λέγει όμως το δικό του πρόγραμμα δράσεως. Κανένα πρόγραμμα προπαρασκευής δεν μπορεί να υπάρξει, διότι το κόμμα μπορούμε να το προετοιμάσουμε όταν δρα και όταν αδρανεύει. Η έλλειψη εργασίας πάνω στο ενιαίο μέτωπο και ανάμεσα στους πρόσφυγες, αυτά είναι δύο πρακτικά αποτελέσματα του λάθους της ΚΕ πάνω στο εθνικό ζήτημα. Διότι, καθώς γίνεται πάντοτε, από τα θεωρητικά λάθη πηγάζει είτε στραβή δράση είτε αδράνεια και το τελευταίο συνέβη με την ΚΕ. Κριτικάροντας τη δράση της ΚΕ δεν αμφιβόλλουμε ότι οι σύντροφοι της παλιάς ΚΕ, παρά τα λάθη αρχής που έκαναν, θα εργασθούν στις πρώτες γραμμές του κόμματος στις υπεύθυνες θέσεις για το μέλλον της λενινιστικής τακτικής επί του εθνικού, και γι' αυτό συγχάθει το σ. Αποστολίδη για τη δήλωσή του, ότι θα υποταχθή στις αποφάσεις του Συνεδρίου και θα εργασθή για την εκτέλεσή τους.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ: Η παλιά ΚΕ είχε αυτά τα πράγματα υπόψη της και τα υπέβαλε στο Προεδρείο της ΚΕΘ, που τα ενέκρινε. Η εφαρμογή τους όμως δεν κατέστη δυνατή δια λόγους ανεξαρτήτους της θελήσεώς της. Άρχισε ωστόσο μίαν εργασία που πρέπει να προωθηθή για να βαδίσει το Κόμμα προς την εκπλήρωση του προορισμού του.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Στο ενεργητικό της ΚΕ ανάγεται και η αποστολή των 4 συντρόφων στη Μακεδονία προς προπαρασκευή της οργανώσεως των τμημάτων.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Θρονεί ότι κατά τας συζητήσεις επί του Εθνικού ζητήματος πρέπει να παρίσταται και ο σ. Κορδάτος ο οποίος και κυρίως έχει εκ των μελών της ΚΕ ορισμένες διαφωνίας επί αυτού. Συνιστά να τον αναμένουμε.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ: Λέγει ότι δεν υπάρχει ανάγκη αναμονής του σ. Κορδάτου διότι αι γνώμαι της ΚΕ επί του ζητήματος είναι γνωσταί και διότι ο ίδιος μπορεί να δώση τας εξηγήσεις αι οποίαι τυχόν ήθελον απαντηθή.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Πρώτα-πρώτα θα κήνη μια διδόρθωση και μια προσθήκη. Ο σ. Σταυρίδης τονίζει το απαγορευτικό της ελεύθερας αυτοδιαθέσεως των λαών εντός του αστικού καθεστώτος, και εκλαμβάνει το σύνθημα περί ανεξαρτησίας της Μακεδονίας ως απλό ζήτημα στρατηγικής μανούβρας. Οι θέσεις της Κομ. Διεθνούς δεν είναι αυτές. Η θέση μας απέναντι του εθνικού ζητήματος είναι ζήτημα προγραμματικών αρχών και όχι στρατηγικής μανούβρας. (Αναγινώσκει σχετικήν περιληπτικήν εκ του Προγράμματος της κομμουνιστικής Διεθνούς). Η βάση που θέτει ο σ. Σταυρίδης δεν είναι η του κομμουνιστικού προγράμματος αλλά η βάση του Μπέρνερ ήτοι ως μόνον λύσειν του εθνικού ζητήματος παραδέχεται τον σοσιαλισμόν. Αυτό όμως δεν είναι ορθόν. Δεν μπορούμε σήμερα να παραβλέψουμε τον αγώνα των εθνικοτήτων, καθώς και ν' αναβάλλουμε την απελευθέρωση των αποικιών μέχρι της εγκαθίδρυσεως του σοσιαλισμού. Αναπτύσσει τας σχετικές διαφωνίας μεταξύ της γνώμης του Δένιν και της Ρόζας Λούξεμπουργκ. Ο αγώνας για την ελεύθερη αυτοδιάθεση των λαών μέχρις αποχωρισμού αποτελεί ένα μέσον πάλης κατά του ιμπεριαλισμού. Στις παραμονές του πολέμου οι αστικές

της παρανομίας του κόμματος αντίκειται ριζικά και προς τη δράση της ΚΕ και προς την ατομική δράση του μέλου στο παρελθόν. Ο ο. Πουλιόπουλος γνωρίζει ότι το Κόμμα δεν ήτανε σε θέση ν'αντιμεταπή-
ση τον κίνδυνο, που θα επέφερε το λανσάρισμα του συνθήματος. Κι'ε-
γώ δεν μπορούσα ν'αναλάβω την εκτέλεση αποφάσεων, που έφταναν το
κόμμα στην καταστροφή, διότι δεν επρόκειτο για θυσία του αυτού
μου. Αυτό δεν σημαίνει και ότι ως μέλος του Κόμματος δεν θα πει-
θαρχήσω στις αποφάσεις του Συνεδρίου. Αλλά ούτε και τότε απέρριψα
το σύνθημα. Η ΚΕ είχε αποφασίσει να επιμεταλλευθή προηγουμένως κάθε
ζήτημα σχετικά με το εθνικό, ούτως ώστε όταν θα ρίχναμε το σύνθημα
να είχαμε μάζες που να μας ακολουθήσουν. Πάνω σ'αυτήν την γραμμή
εβαδίσαμε. Ο ο. Μάξιμος έκανε σφάλμα που δημοσίευσε το άρθρο του
Μαΐου, διότι το άρθρο εκείνο επέφερε όλες τις καταδίκες. Εντός
αυτού ο ο. Μάξιμος, ως αντιπρόσωπος του κόμματος στη VII Βαλκανική
Συνδιάσκεψη, δεν διέτυπωσε καθόλου τις γνώμες της ΚΕ.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Διαφεύδει τον τελευταίον λοχυρισμόν του ο. Απο-
στολίδης.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ: Έτσι έχουν τα πράγματα. Εκφράζει τη χαρά του για-
τί παρουσιάζονται στελέχη που υποστηρίζουν σταθερά το άμεσο λανσά-
ρισμα του συνθήματος και που θα μπορούσαν ν'αναλάβουν και την εκ-
τέλεση. Συνιστά εκθύμως να ψηφισθούν οι απόψεις των.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Ο ο. Αποστολίδης δεν κατηγορείται καθόλου για
σοσιαλδημοκράτης, γιατί αν συνέβαινε τίποτε τέτοιο τότε δεν θα εί-
χε καμιά θέση μέσα στο Κόμμα. Ο ο. Αποστολίδης και κατ'αυτόν και
κατά το ο. Αντιπρόσωπο της ΚΕ είναι ένας καλός κομμουνιστής. Δεν
πρέπει να ξεχνά κανείς από μας ότι ο ο. Αποστολίδης σε κρίσιμες
στιγμές, που όλοι εμείς είχαμε κλονισθή, έσωσε το κόμμα. Έκανε ένα
λάθος, για σοσιαλδημοκρατική παρέκκλιση. Αλλά η θέση του είναι μέσα
στο κόμμα το κομμουνιστικό και σε κανένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα.
Αυτό πρέπει να το καταλάβουμε όλοι και πρώτ'απ'όλους ο ο. Αποστο-
λίδης.

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Κ.Δ.: Η αποδοχή της αποφάσεως της Κ.Δ. και της
ΒΚΟ πάνω στο εθνικό ζήτημα δεν σημαίνει να δεχτούμε μονάχα το σύν-
θημα αλλά και να το εκτελέσουμε. Όταν ο ο. Αποστολίδης λέγει ότι
πρόκειται μόνον για την παραδοχή της αποφάσεως και δεν δίνει κανέ-
να πρόγραμμα δράσεως, δεν καταλαβαίνει ότι από την αποδοχή του
συνθήματος απορρέει ολόκληρο πρόγραμμα δράσεως το οποίον πρέπει να
εκτεθῇ ως απόφαση του Συνεδρίου πάνω στο εθνικό ζήτημα και σε προ-
βλήματα τακτικής του Κόμματος. Αναφέρει εν συντομία τα βασικά ση-
μεία του προγράμματος δράσεως του κόμματος. 1) Ταχίστη οργάνωση
των μακεδονικών μαζών επί τη βάση του εθνικού προγράμματος του
κόμματος. 2) Προσαρμογή των αγροτικών απαιτήσεων του κόμματος με
τις ανάγκες εθνικές ιδιομορφίες της Μακεδονίας και θράκης. 3) Ε-
γκατάσταση ενιαίου μετώπου με τις μακεδονικές επαναστατικές οργα-
νώσεις, πρόγραμμα που η ΚΕ δεν τό'κανε. 4) Από κοινού δράση με τα
κόμματα Σερβίας και Βουλγαρίας για τη δημιουργία στη Μακεδονία ε-
νιαίας εθνικής επαναστατικής οργάνωσης είτε κόμματος. 5) Θεωπά-
ση του εθνικιστικού προγράμματος της ελληνικής μπουρζουαζίας. 6)
Προσαρμογή της αντιμικταριστικής προπαγάνδας εν συσχέτισει με
τους 'Μακεδονικούς' πολέμους στα Βαλκάνια που κρύβουνε ιμπεριαλι-
στικούς σκοπούς στην ουσία. 7) Πάλη εναντίον της εποικιστικής πο-
λιτικής της μπουρζουαζίας. Καθώς βλέπουν οι σύντροφοι το σύνθημα

κυβερνήσεις διεκήρυξαν πως κάνουν τον πόλεμον για την απελευθέρωση των λαών. Αλλά όχι μόνον αυτό δεν έγινεν αλλά και αι χώραι κατενέμθησαν σύμφωνα με τους ιμπεριαλιστικούς των σκοπούς και νέα χειροτέρα υποδούλωση αυτών επηκολούθησε. Εδημιουργήθησαν κρατίδια εθνικότητων, τυφλά όργανα του ιμπεριαλισμού. Η Κομ. Διεθνής πρέπει να χρησιμοποιήση τας επαναστατικές δυνάμεις των εθνικότητων κατά της μπουρζουαζίας.

Υπάρχει κι ένα άλλο σημείο θεμελιώδες που εγέννησε συγχύσεις. Τα όσα λέει ο σ. Σταυρίδης είναι σωστά μόνον αν πάρουμε τη Μακεδονία συνολική σαν ένα εθνικό σύνολο. Υφίστανται πράγματι εκδηλώσεις που μας δείχνουν καθαρά την ύπαρξιν εθνικής συνειδήσεως στο μακεδονικό λαό. Το μακεδονικό λοιπόν ζήτημα δεν το δημιουργεί η Διεθνής αλλά υπάρχει εκ των πραγμάτων. Προκειμένου τώρα να προβούμε στην εκτέλεση είμαστε υποχρεωμένοι να μελετήσουμε βαθύτερα τις δυνάμεις που θα υλοθετήσουν το σύνθημά μας και θα κινήσουν σε δράση πάνω σ' αυτό. Και μέσα στις εργατικές μάζες ακόμα υφίσταται μια σύγχυση για το μακεδονικό. Οι συγχύσεις αυτές πρέπει να διαλυθούν. Τα συνθήματά μας πρέπει να τα θέσουμε καθαρά. Το μακεδονικό και θρακικό ζήτημα παρουσιάζεται σήμερα για το Κόμμα ως το ζήτημα που έχει την αμεσότερη επίδραση στην πολιτική ζωή χώρας. Γι' αυτό και δεν μπορούμε με κανέναν τρόπο να το ξεχωρίζουμε από τη γενική πολιτική κατάρταση, όπως κάνει στην εισήγησή του ο σ. Κορδάτος, δεδομένου ότι αποτελεί το κέντρο της βαρύτητας μέσα σ' αυτή.

Προς τη μπουρζουαζία θα πούμε: Ζητάμε να πείσετε τις μάζες πως είσαστε υπέρ του δικαίου των εθνικότητων, δέχεσθε την αυτονομίαν των 14 χωριών της Βορείου Ηπείρου, καίτοι τα θέλετε καθαρώς ελληνικά; Σ' αυτό ακολουθείτε τη γενική κίνηση όλων των αστικών κυβερνήσεων. Για το ελληνικό κράτος η διατήρηση της Μακεδονίας στοιχίζει τα 3/4 του προϋπολογισμού του για τη διατήρηση στρατιωτικών δυνάμεων προς αντιμετώπισιν εισβολών. Για να κρατήσετε τις 700 χιλιάδες στη Μακεδονία είσαστε υποχρεωμένοι να διαθετέτε όλα τα εισοδήματα του κράτους εκ της παλαιάς Ελλάδος και να σφηνάτε έτσι ανεκμετάλλευτα ένα σωρό έργα, που θα χρησίμευσαν στη βελτίωση της παραγωγής της και στην οικονομική ανακούφιση του λαού. Η Μακεδονία απειλείται σήμερα από τη Βουλγαρία (έξοδος εις Αιγαίον) κι' από τη Σερβία (βλέψεις επί της Θεο/νίκης), πλώ από τα κράτη αυτά κρύβονται οι ιμπεριαλιστικές Γαλλία και Ιταλία, το γνωρίζετε πολύ καλά αυτό. Η απειλή ενός νέου πολέμου είναι άμεση. Ένα τμήμα του μακεδονικού πληθυσμού έχει οργανωθεί στην εσωτερική Μακεδονική οργάνωση και ζητεί ενόπλιως να επανέλθω-στα απίτια του. Είναι συμφέρον του λαού να δοθή η ανεξαρτησία στη Μακεδονία. Ασφαλώς δεν θα πείσουμε μ' αυτή τη μπουρζουαζία. Μα, θα της αφαιρέσουμε τα όπλα με τα οποία μας καταπολεμά. Θα δώσουμε εμείς τη μόνη λύση κατά του πολέμου. Θα καταρρίψουμε το επιχείρημα πως συνεργαζόμαστε με τους κομμουνιστές κ.λ.π. (καίτοι αυτό το επιχείρημα έχει κιδόλας αμβλυνοθή). Πετυχαίνουμε ακόμα την κατάκτηση των μικροαστικών μαζών, διότι αυτή κυρίως θίγει η απειλή του πολέμου. Παρουσιάζομεθα ως το μοναδικό κόμμα που αγωνίζεται πράγματι για την ειρήνη. Και με μια τέτοιαν ακτέλεση των αποφάσεων της ΡΚΟ το κόμμα μας θα βρη το ασφαλές μέσον να γίνει κόμμα μαζών.

Συνεπώς ο τρόπος που εμείς μπορούμε να μιλάμε για το εθνικό ζήτημα δεν είναι αγώνας να πείσουμε την ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία αλλά αγώνας να ωθήσουμε τις μάζες κατά της μπουρζουαζίας. Η μπουρζουαζία δεν εννοεί να σβύσει την εατία του νέου πολέμου γιατί έχει συμφέρον να τη διατηρεί αυτήν την εατία. Χτυπήστε λοιπόν αυτήν την ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία για να απομακρύνετε την απειλή του πολέμου, για να πετύχετε την εθνική σας ανεξαρτησία. Αυτά θα πούμε στις μάζες κι εδώ ακριβώς εγκνεται η επαναστατικότητα του συνθήματός μας. Την όλη αυτή του συνθήματος ο σ. Σταυρίδης δεν την αναλύει. Το μακεδονικό και θρακικό είναι για μας ζήτημα αρχών, από του οποίου εξαρτάται η ιδιότητα μας ως κόμματος κομμουνιστικού. Ο σ. Σταυρίδης δεν αναλύει ούτε αυτό. Τας αποφάσεις της ΒΚΟ θα τις εκτελέσουμε όχι από στενή αντίληψη πειθαρχίας αλλά από συνείδηση των ίδιων μας προγραμματικών αρχών. Και δεν μπορούμε να λεγόμαστε Κόμμα κομμουνιστικό αν στο συνέδριο αυτό επιχειρήσουν άλλες αποκλίσεις. Ο Γεωργιάδης απειλήθηκε την υπέρση εθνικού ζητήματος για μας, υπεστήριξε ότι επήλθε τελεία εθνική αλληλεπίσση στη Μακεδονία, αι ιδεολογικά-διαφοραί εξέλπον, συνεπώς κάθε ανακίνησης του ζητήματος δεν στέκει και προσβάλλει για αλλοτρίους σκοπούς την ακεραιότητα της 'πατρίδος'. Η αντίληψη αυτή περί του εθνικού ζητήματος είναι καθαρά σοσιαλδημοκρατική. Αντικειμενικός σοσιαλδημοκρατικός είναι και η άποψη του να δεχθώμεν κατ'ερχήν την απόφαση αλλά επιφυλασσόμενοι να θέσωμεν ταύτην εις εκτέλεσιν, εις καταλληλότερας συνθήκας λόγω της συγκεντρώσεως των προσώπων κ.λ.π. Την προπαρασκευήν που τονίζουν οι σύντροφοι που σημαίνουν με την παραπάνω άποψιν δεν μπορούμε να την αντιλαμβανόμεθα στατικήν αλλά διαλεκτικήν. Προπαρασκευήν χωρίς μιαν ενεργή δράση είναι αδύνατος. Η καλύτερη προπαρασκευή για την παρανομία είναι το μυστικό μας στην παράνομη κατάσταση. Και η καλύτερη προπαρασκευή για το μακεδονικό και θρακικό ζήτημα είναι ο αγώνας για την μακεδονικήν και θρακικήν ενότητα και ανεξαρτησία. Οι σύντροφοι που τρέσσονται με τις παραπάνω απόψεις πρέπει να μας πουν τι εννοούν λέγοντας προπαρασκευή. Η άποψη του σ. Κορδάτου, ότι ολκυνώντας το σύνθημα θα δημιουργήσουμε φασίστες, είναι πολύ επικίνδυνη. Ασφαλώς η κάθε μας δράση θα δημιουργεί και αντίδραση. Αλλά ως επιχείρημα δεν μπορεί ποτέ να χορηγηθεί η αδράνεια. Για τους πρόσφυγας (και της Ανατολ. Θράκης θα επανέλθουν στην πατρίδα τους) θα ζητήσουμε απαλλαγή όλων των κτημάτων δημοσίων, μοναστηριακών και ιδιωτικών, όχι μόνον της Μακεδονίας αλλά και της Θεσσαλίας και Ηπείρου. Το ουσιώδες είναι να πεισθούν ότι δεν θα επανέλθουν ποτέ στην πατρίδα τους με τις λόγους και ότι η επάνασός τους μπορεί να επιτευχθεί μόνον με μια Βαλκανική Ομοσπονδία. Τελευταίον διαψεύδει τον ισχυρισμόν της ΚΕ, ότι οι αντιπρόσωποι του Κόμματος στο Παγκόσμιο Συνέδριο και την VII Βαλκανική Συνδιάσκεψιν δεν επέσσαν κατ'επ'αποφάσεις των απόψεων της.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ: Ο σ. Πουλιόπουλος όμως πρέπει ν'ακούσει και την άποψη της ΚΕ, που συγχρόνως έρχεται και ως κατηγορούμενη για τη μη εκτέλεση των αποφάσεων της ΒΚΟ. Από του Μαΐου ακόμη η ΚΕ έγγραφε στη ΒΚΟ, ότι παραδέχεται ως ορθόν το σύνθημα της ενότητας και ανεξαρτητήτου Μακεδονίας και Θράκης και ήρξατο να απειτείται σοβαρώς για την εκτέλεση των υποχρεώσεων της. Ζήτησε την κατάστασιν του Κόμματος και ειδικά των μακεδονικών τμημάτων αυτήν, που και θα αναλαμβάνον αυτά κυρίως την εκτέλεσιν. Τον Μάϊον απέστειλεν εις τα μακεδονικά τμήματα το σ. Σταυρίδην, ο οποίος ανέλασε συσκέψεις των

κυριότερων στελεχών των εκεί οργανώσεων εις τας οποίας εξήγησε τας αποφάσεις της ΒΚΟ εις τας συσκέψεις όμως αυτές γενικώς συνήντησαν άρνησιν. Η άρνησις αυτή όμως κάθε άλλο παρά κατέπεισε την ΚΕ, ότι έπρεπε να σταματήσει πάσαν εργασίαν επί του σημείου αυτού. Της κατέδειξεν όμως ότι απαιτείτο μια προπαρασκευή του Κόμματος, ώστε τούτο να καταστή ικανόν να ανταποκριθή προς τα καθήκοντά του και το λανσάρισμα του συνθήματος και ο αγώνας που θα διεξήγεται πάνω σ' αυτό, να αποφέρη και ωφέλη στο κίνημα γενικά της Βαλκανικής. Απαιτείτο να αναλυθή το ζήτημα μέσα στη μάζα του Κόμματος. Να εξασφαλισθή η στενότης σύνδεσις μεταξύ κόμματος και μαζών, καθώς και η επαφή του με τας επαναστατικές οργανώσεις των εθνικών μειονοτήτων. Αλλά υπήρχον και άλλοι λόγοι που συνετέλεσαν εις την λήψιν των αποφάσεων αυτών της ΚΕ. Η εθνολογική και η κοινωνική σύνθεσις των ελληνικών τμημάτων της Μακεδονίας σήμερα δεν είναι η αυτή με τα λοιπά τμήματά της. Εις τα λοιπά τμήματα της χώρας αυτές υπάρχουν ισχυρές επαναστατικές εθνικές οργανώσεις αγωνιζόμενοι από δεκαετίας υπέρ της εθνικής ανεξαρτησίας και των οποίων τα συνθήματα υιοθέτησαν τα Κομμουνιστικά Κόμματα της Βαλκανικής. Έτσι και καθίσταντο κόμματα μαζών, εμφανιζόμενα ως τα μόνα πολιτικά κόμματα που υπεστήριζον τας οργανώσεις ταύτας εις τον αγώνα τον. Αλλά εις το ελληνικό τμήμα της Μακεδονίας η όψιξη και η διασπορά 500 χιλ. προσφύγων επέφερε μια μεγάλη εθνολογική μεταβολή και κατέστησε τον αγώνα του Κόμματός μας πολύ πιο δυσκολότερο απ' τον αγώνα των λοιπών κομμάτων της Βαλκανικής. Και όχι μόνον ουδεμίαν σχεδόν επαφήν είχε το κόμμα μας με τας προσφυγικές μάζας αλλά οι τελευταίοι αυτοί ήσαν και οικονομικωτέρω της χώρας. Σύμφωνα με το σύνθημά μας ο προσφυγικός αυτός πληθυσμός δεν είχε πια καμιά θέση στη Μακεδονία. Υπό τοιαύτας συνθήκας, χωρίς να έχει γίνει καμιά προπαρασκευή των δυνάμεων του κόμματός μας ώστε να έχει εξασφαλισθή η επαφή του με τας μάζας, πώς θα μπορούσαμε να ρίξωμεν το σύνθημα σύμφωνα με το οποίο οι προσφυγικές αυτές μάζες διώκονται από τον τόπο της εγκατάστασής των; Τα ζητήματα αυτά η ΚΕ έσπευσε να γνωρίσει εις την ΒΚΟ αλλά αυτή δεν απήντησεν εις την έκθεσίν της.

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Για μας το ζήτημα των προσφύγων είναι ζήτημα λύσεως του αγροτικού ζητήματος εν συνδυασμώ με τη λύση που προτείνουμε για το εθνικό.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ: Οι αντιπρόσωποι του Κόμματος ο. Μάξιμος και Πουλιόπουλος, αντί να επεξηγήσουν προηγουμένως το σύνθημα μέσα στο Κόμμα, για να το καταλάβει πρώτο-πρώτα αυτό, ήρχισαν ν' αρθρογραφούν από τον 'Ριζοσπάστη'. Συνέπεια δε της αρθρογραφίας ταύτης υπήρξαν οι άμεσοι καταδιώξεις των αγωνιστών του Κόμματος εις την Θράκην και Μακεδονίαν. Αλλά η πλειοψηφία της ΚΕ δεν μπορούσε να φέρει το Κόμμα στην καταστροφή. Η άποψή της ωστόσο δεν έχει ουδεμίαν σχέση με τα περί 'μικρός νομίμου υπόθεως' του σοσιαλδημοκρατισμού. Και ακριβώς δι' αυτό επέσπευσε την σύγκλησιν του Συνεδρίου δια να λυθή το κεφαλαίωδες αυτό ζήτημα.

Δίδει έπειτα εξηγήσεις δια την μη δημοσίευση των αποφάσεων της ΒΚΟ κατά την περίοδον εκείνην η κατάσταση ήτο τοιούτη (ένδεχόμενη επανάστασις στη Βουλγαρία, κίνδυνος πραξικοπηματικής επικρατήσεως του φασισμού του Κονδύλη κ.λ.π.), ώστε αν είχαν μια αρθρογραφία απλή, χωρίς και να μπορεί να τη συνοδεύσει με μια πλατεϊά δόξα, λόγω της ανεπαρκούς συνδέσεως του Κόμματος με τις μάζας και ιδίως τις προσφυγικές, δεν θάδικαν τίποτ' άλλο παρά να δώση θέση στη χειρότερη αντίδραση της Βαλκανικής.

